

UNART

Slavičín

REVUE NEJEN O KULTUŘE

Šéfredaktorka:
Magda Hanková
e-mail: m.hankova@redakce.unart.cz
telefon: 774 313 802

Vedoucí projektu:
UnArt Slavičín, o. s.

Webové stránky:
www.unart.cz
www.slfree.net

Editoři:
Iva Chmelová, Vojtěch Remeš

Autoři textů:
Pavel Boráň, Richard Černý, Tomáš Dušek, Lenka Dušková, Magda Hanková, Martin Holec, Kilián Hrdina, Tomáš Chmela, Jan Mana, Gabriela Pindřáková, Jana Žáčková

Fotografie:
Divadlo SemTamFör, Divadlo Pařez, Tomáš Dušek, Lubomír Floreš, Kilián Hrdina, Petr Hruběš, Tomáš Chmela, Milan Otěpka, Martina Šuráňová, archiv kapely Hudba z Marsu, Openmoko inc., www.openstreetmap.org, www.thebulletin.us, www.blog.cz, www.metoperafamily.org, www.en.wikipedia.org, www.warnerbros.com, www.becksearlescott.files.wordpress.com, www.thewikireader.com, free fotobanka

Design a zlom:
Vít Zemčik

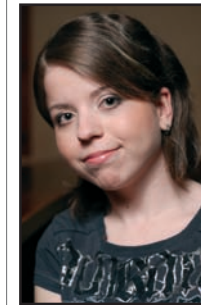
Grafika a zlom:
Pavel Kopečný
Luboš Daněk

Ilustrace:
Pavel Hrabovský
Pavel Kopečný

Adresa redakce:
Občanské sdružení UnArt Slavičín
Okružní 594
763 21 Slavičín
IČO: 71251626

Adresa pro čtenářské dopisy, ohlasy:
redakce@unart.cz

Tisk:
Agentura NP v. o. s.
Brněnská 612
686 03 Staré Město

Milí čtenáři,

máme tady konec roku 2009 a všichni zažíváme pravý předvánoční stres. Někteří lidé si lámou hlavu nad seznamem vánočního cukroví, jiní nad dárky a my v redakci zase nad tím, jak vás potěšit. Nakonec jsme se shodli na tom, že vám pod stromeček nadělíme druhé číslo UnArt Revue. Tentokrát opustíme pravěkou dobu a vydáme se vstříc novověku. Opět se zastavíme u fenoménu dneška, a sice u blogů, které rozhodně nejsou pouze doménou náctiletých slečen. Vydáme se také do galerií, kde můžete stále častěji zhlédnout díla, která spadají do tzv. konceptuálního umění. Že nevíte, oč se jedná? Pak rychle prolustujte časopis a nechte se poučit od redaktora Honzy. Pokud nevíte, co nadělit svým blízkým pod stromeček, v rubrice „Potrap tělo“ najdete hned několik tipů. A v případě, že jste převedeni všemi těmi vanilkovými rohlíčky a lineckým pečivem, si zkuste upéct tradiční vánoční „poleno“ z Francie, určitě to bude příjemná změna.

Jak mnozí asi víte, o svátcích se koná Štěpánský KotárFest, který má pod palcem právě naše sdružení, takže si nezapomeňte přečíst pozvánku na dalších stránkách a budete-li chtít, přijďte se pobavit mezi nás.

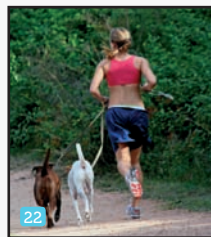
Teď už mi nezbývá nic jiného, než vám popřát šťastné vykročení do roku 2010, na Nový rok co nejmenší bohlelav a na shledanou opět na jaře.

Magda Hanková
a redakce UnArt – revue nejen o kultuře.

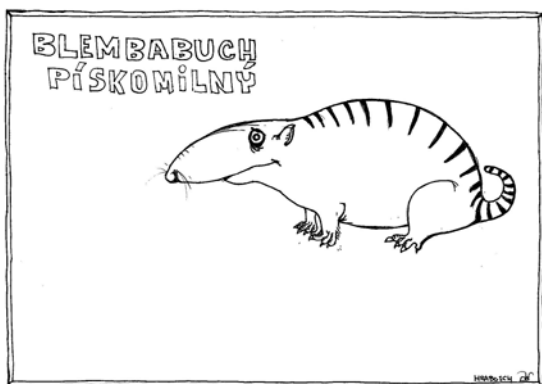

Obsah

Úvodní slovo.....	3
Novoroční rozjímání o černé díře, dobru a zlu.....	5
Ekonomická krize? U nás asi žádná není.....	6-7
Rybaření s dynamitem.....	7-8
Nalov si, co můžeš (ale bez dynamitu).....	8-10
Nová konektivita.....	10
„Optika do každé dědiny“.....	11
Rekonstrukce bezdrátové přístupové sítě.....	12
Pozvánka na Valnou hromadu.....	12
Blog – fenomén nebo móda?.....	13-15
Kulturní tipy.....	16-18
Reportáž: Ensemble Opera Diversa/Angel Trio.....	19
Reportáž: Giuseppe Verdi – Aida.....	20
Reportáž: Dan Bárta & Illustratosphere.....	20-21
Potrap tělo: Vyběhněte.....	22-24
Branky, body, tribuny: Milan Otépka.....	25
Regionální hledáček: Lubomír Floreš.....	26-29
Regionální hledáček: Divadlo Pařez.....	30
Divadlo SemTamFór.....	31-32
Kulinářské speciality.....	33
Filmová klasika.....	34
Umělecké střevo: Několik málo slov ke konceptuálnímu umění.....	35
IT sekce: WikiReader aneb Wikipedia v kapse.....	36
Na cestě aneb On the Road.....	37
O kontinuitě lidské paměti aneb archeologie v zajetí hádanek.....	38-39
Na slovíčko s Richardem Krajčem.....	40-41
Jowosůpek.....	42

Zvířecí svět – Hrabošovo zookénko nejen pro děti

Blembabuch pískomilný

Ohrožený a chráněný druh. Hnízdí u hospod, s oblibou vyhledává místa a hnízdí v blízkosti těchto zařízení. Naposledy jeho stopy byly spatřeny v blízkosti hostince „U Talafy“ zhruba před 4 lety. Když jsme se kolem třetí ráno vraceli z procházky, spatřili jsme ve sněhu zcela zřetelné stopy tohoto podivuhodného zvířátka, přičemž Lamin ihned překvapeně zvolal: „To je Blembabuch! Oni tu mají hnízdo...!“

Živočich je velmi plachý, takže ho nikdy nikdo neviděl. Je tak plachý, že ho dokonce neuvádějí ani největší zvířecí encyklopedie (ale ani jeho existenci nevyvrací). O to vzácnější je jeho výskyt u nás.

text Pavel Hraboš

Novoroční rozjímání o černé díře, dobru a zlu

text Tomáš Dulík foto www.science.psu.edu

V roce 1998 mladá astronomka dr. Andrea Ghezová a její tým publikovali práci, v níž dokázali, že v centru naší galaxie se nachází supermasivní černá díra. Jejich závěry následně potvrdily studie několika dalších vědců, takže zpráva o černé díře loni proběhla i v denním tisku.

Prakticky založený člověk si nad takovou zprávou pomyslí: „No a co? Bude levnější chleba?“

Pro nás ostatní je to ale skvělá zpráva. Astronomové dávno věděli, že galaxie se otáčí kolem středu, nikdo ale nevěděl proč. Nyní to víme: ve středu je černá díra s tak obrovskou hmotností, že všem hvězdám v galaxii zaručuje stabilní a předvídatelné oběžné dráhy.

Je to zajímavý paradox: náš nejbližší vesmír je stabilní díky černé díře, peklu tak nenasytnému, že z něj neunikne ani světlo. Vše, co díra schvátí, nikdy nenavrátní. Cokoli se jí přiblíží na kritickou vzdálenost, ztratí stabilitu a je v ní ztraceno. Navždy.

Kdoví, jak by vypadal vesmír, nebýt černých děr. Hvězdy bez stálých oběžných drah by přitahovaly pouze samy sebe a zřejmě by se čas od času srážely v ohromných katastrofách. Bez černé díry uprostřed Mléčné dráhy by jistě vypadala jinak i Sluneční soustava a na Zemi (pokud by vůbec existovala) by asi nemohl vzniknout život.

Naštěstí je to ve vesmíru moc pěkně zařízeno a uspořádáno. Černé díry existují, hvězdy se nesráží a spořádaně kolem nich obíhají. Srážkami hrozí jen tělesa, kterým se „nechce obíhat“. A zde černé díry plní funkci velkého policajta, který jediný je schopen zatoulané těleso chytit a bez následků zlikvidovat.

Když už známe smysl černých děr, které ještě nedávno vypadaly jenom jako nepochopitelné, nekončící velké všeohrožující zlo, můžeme se stejnou optikou podívat i na všechny zlé věci, zlomyslné skutky a ústrky, které nás letos potkaly. V danou chvíli možná vypadaly jako veliké příkoří, s větším odstupem ale často zjistíme, že mohly být právě tím, co nás udrželo ve správném směru, protože byly protiváhou, která nám nedovolila ulétnout do neznáma.

Zlo bude na světě vždy. Je pouze na nás, jak se s ním vyrovnáme. Máme 3 možnosti: můžeme se jím vědomě nechat přitáhnout. Můžeme jej ignorovat a tím riskovat, že do něj spadneme náhodou a nechtěně. Nebo se zlo naučíme rozpoznávat, udržovat si od něj bezpečnou vzdálenost a využívat jeho dostředivou sílu ve prospěch dobra – stejně, jako to dělají nebeská tělesa s černými dírami.

Přeji vám do nového roku co nejvíce energie, rovnováhy a pokoje, abychom černé díry mohli i nadále pozorovat vždy jen z bezpečné vzdálenosti svých oběžných drah.

Vážení členové Občanského sdružení UnArt,

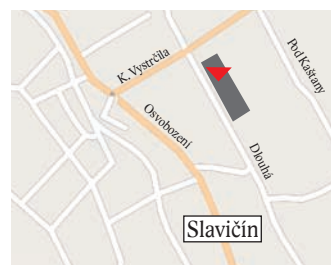
zasíláme vám druhé číslo členského časopisu „UnArt Revue“, který jsme se rozhodli vydávat pravidelně za účelem zvýšení informovanosti vás – řádných členů sdružení – o aktivitách a projektech, které se v našem sdružení dějí.

Minulé číslo bylo věnováno kulturním akcím, které jsme letos pořádali. Síťová témata byla redakcí zkrácena na minimum, abychom časopis udrželi v rozumném rozsahu 40 stran.

V tomto čísle se dočtete:

- O projektu „Nalov si, co můžeš“, který spočívá mimo jiné v úplném rozdělování veškeré dostupné konektivity mezi členy, pro což právě vyvíjíme software na centrální router;
- O harmonogramu rekonstrukce sítě, kterou chceme dosáhnout stavu, kdy bude možné dostat až k vám domů rychlosti odpovídající roku 2010;
- O projektu „Optika do každé dědiny“, který je krátce zmíněn na straně 8 prvního čísla. Pro výkopové práce na příští letní prázdniny chystáme projekty pro územní řízení na optiku do sedmi obcí. Tímto způsobem chceme postupně optické páteře rozšířit do všech obcí naší sítě, abychom nemuseli řešit kapacitní omezení bezdrátových spojů při rostoucích požadavcích uživatelů na propustnost.

Vzhledem k tomu, že od března má naše sdružení kancelář v budově VTÚVM ve Slavičíně („Výzkumáku“), přesunuli jsme kontaktní místo našeho sdružení z prodejny „PS-Comp“ do této nové kanceláře. Zde je přítomen stálý zaměstnanec našeho sdružení, Pavel Boráň, jehož primární pracovní náplní je řešení vašich dotazů a problémů.

O víkendech volejte jako doposud technikům a správcům AP, jejichž kontakty jsou uvedeny na stránce <http://www.sifree.net/kontakt>

text Tomáš Dulík mapa www.openstreetmap.org

Prodejna PS-Comp už není kontaktním místem našeho sdružení!

Nové kontaktní místo najdete na adrese:

Budova VTÚVM („Výzkumák“),
Dlouhá 300, dveře č. 120
763 21 Slavičín

Provozní doba:
Po – Pa 8:00 – 17:00

Telefonní čísla:
577 304 726 (pevná linka)
774 720 196 (mobil)
571 110 265 (VoIP)
e-mail: podpora@sifree.net
Jabber ID: podpora@sifree.net
ICQ: 385777954
Skype: podpora sifree

Ekonomická krize? U nás asi žádná není...

text Tomáš Dulík foto www.thebulletin.us

Ve Slavičíně asi žádná krize ani recese není – aspoň tak to vypadalo, když jsme sháněli brigádníky pro letošní kopání optiky v centru Slavičína. Na hromadné e-maily s nabídkou práce, které jsme odeslali všem členům sdružení, se vůbec nikdo neozval. Vlastně ano, přišlo pár podrážděných odpovědí, proč prý otravujeme lidi nevyžádanými zprávami. A tak se nakonec krumpáčem oháněli opět ti stejní lidé jako vždy (včetně správních rad, programátorů, projektantů optiky...).

Placení členských příspěvků

Protože osádka kanceláře i dobrovolní správci jsou stále bombardováni otázkami členů „jak mám zaplatit členské příspěvky?“, vystřihněte si nebo vytrhněte tuto stránku a dobře si ji uschovejte!

- Členské příspěvky platte převodem na náš účet 184932848/5500 nebo hotovostně v kanceláři sdružení
- Při bezhotovostní platbě jako variabilní symbol platby uvádějte svoje telefonní číslo, které jste uvedli na přihlášce

- Výše pravidelného členského příspěvku je 150 Kč měsíčně.
- Pravidelné členské příspěvky se platí zálohově, tedy dopředu na následujících několik měsíců
- Za každou platbu (transakci) od 1. 1. 2009 se odečte členovi 30 Kč. To je motivace pro platbu na delší období dopředu.

Rybaření s dynamitem

- Do rybníků nakupujeme ryby – to jsou například umělci, kteří na akcích působí, konektivita do světového internetu a v poslední době také zajímavé služby uvnitř sítě.
- Dovolujeme našim členům přijít ke kterémukoli rybníku a nalovit si libovolné množství ryb.

Stejně jako rybáři, i my musíme řešit tři velké problémy:

1. „Rybaření s dynamitem“, tedy ilegální vytěžování společných zdrojů v takovém rozsahu, že ostatní členové trpí nedostatkem.
2. Neplacení pravidelných členských příspěvků – s tímto problémem si díky systému Freenetis už umíme poradit
3. Pytláctví – neoprávněné využívání našich zdrojů lidmi, kteří nejsou členové sdružení. Na téma pytláctví chystáme velký článek do příštího čísla.

„Rybaření s dynamitem“ je stále velmi oblíbeno v zemi, kde zítra znamená již včera. Praktikoval jej prý i Josef Vissarionovič Stalin a po něm též jeho nejoblíbenější syn Vasilij, který tuto kratochvilu organizoval pro své spolubojovníky. Bohužel, v roce 1943 na řece u města Ostaškovo jednomu z nich výbušnina explodovala v ruce a na místě jej zabil, ostatní (včetně Stalina mladšího) byli různě těžce raněni.

Víte, co má naše sdružení společného s rybolovem a proč první velký průšvih mladého Vasilije Josifoviče Stalina trápí i naši počítačovou síť? Ne? Pak čtěte dál!

UnArt je občanské sdružení, tedy spolek stejného typu jako sdružení rybářů.

Stejně jako rybáři, i my:

- Vlastníme „rybníky“ – těmi jsou naše pravidelné kulturní akce a počítačová síť.

V této souvislosti se nelze ubránit srovnání s Velkou hospodářskou krizí z 30. let, na které si zvyšují prodejnost masová média. Na fotografii vidíte typický obrázek z těch let.

Pokud média dnešní dobu nazývají krizí, pak tedy: páni redaktori, kde jsou ty zástupy hladových nezaměstnaných? Sem s nimi, budeme je potřebovat – od jara budeme kopat další kilometry optiky!

Stokrát omlétá fráze o tom, že média zneužívají fascinaci lidí krví, zmarem a katastrofami se opět potvrzuje. Média by měla nazývat věci pravými jmény: toto ještě není krize. Toto je recese, která je důsledkem velké žranice probíhající v západním světě už pěknou

řádku let. Zbyly po ní prázdné (prožrané) pokladny, dluhy a bolavá břicha.

Pokud si chcete přečíst opravdu dobrou a čtivou analýzu stavu světové ekonomiky a odhadu jejího dalšího vývoje, doporučuji přečíst si článek „Nesmyslnost záchran aneb Kdy krize skončí?“, který vyšel na blogu Štěpána Pirka. Ten zde mimo jiné poukazuje na to, že problémy má jenom „západní svět“, zatímco Čína vzkvétá. A že jediný možný recept na současnou recesi je skromnost, spojení, pracovitost a inovace.

Pokud máte doma ratolety v práceschopném věku, jež zatím neměly možnost poznat opravdovou práci, začněte s léčbou u nich a pošlete je k nám na brigádu!

V ČR je užívání výbušnin a dalších prostředků hromadné „těžby“ při lovu trestným činem, proto se s ním ve skutečném životě téměř nesetkáváme.

O to víc ovšem hromadné vytěžování zdrojů kvete v počítačových sítích, které zatím žádné zákony nechrání; počítačové sítě jsou mezi populací příliš nové a pro zákonodárce zřejmě moc složité na pochopení.

Rybaření s dynamitem v počítačové síti

Stejnou nepelchu jako pytláci s dynamitem páchají tiše a nenápadně v počítačové síti lidé, které nazýváme „stahovači“. Stahovač je člověk, který tráví většinu času tím, že stahuje z internetu filmy, hry nebo hudbu. Abyste rozuměli, nejedná se o jeden film, CD nebo hru za týden. Stahovač stahuje neustále a někdy počítač nevypíná ani přes noc, takže je schopen za měsíc stáhnout desítky až stovky titulů. Stahuje mnohonásobně více dat, než je schopen sám zužitkovat (zhlédnout, poslechnout, zahrát).

K čemu mu ale potom ta data jsou? Jednoznačně: k ničemu. Proč to tedy dělá?

Z medicínského hlediska bychom u stahovače často našli tzv. obsedantně kompulzivní poruchu chování. Pacient s takovou poruchou trpí chorobně utkvělou představou – obsesí, což u stahovačů může např. být úzkost z toho, že data, která lze stáhnout dnes, již zítra na síti nebudou. Tuto úzkost kompenzují stažením těchto dat, přestože je k ničemu nepotřebují. Jaké to má důsledky? Stejně jako rybaření s dynamitem. Ostatní rybáři v místě dynamitového lovu už nic nechytí a mají pak pocit, že tam žádné ryby nejsou.

Přítom v rybníku je ryb stále dost, jenomže jsou daleko od míst, kde to pořád bouchá.

Jak se naše sdružení brání stahovačům?

Úplně na začátku jsme omezovali provoz na tzv. P2P protokolech, které se pro stahování nejvíce používají. Programátoři P2P protokolů ale brzy našli cesty, jak tento provoz zamaskovat.

Také jsme posílali stahovačům SMSky a e-maily. Pak se fenomén „stahování“ tak rozšířil, že na jeho uhlídání bychom museli mít jednoho celého zaměstnance. Proto jsme kdysi přikročili k plošnému omezení rychlostí. To je technicky i morálně nejhorší možné řešení, ale v daném stavu našich sil bylo jedinou cestou k tomu, aby nejpostizenějším lidem začala síť alespoň nějak fungovat.

Doba ale pokročila a nám se podařilo vyvinout řešení, které by problém stahovačů mělo elegantně vyřešit ke spokojenosti všech (včetně stahovačů samotných). Přečíst, jak funguje, si můžete v článku „Nalov si, co můžeš“.

text Tomáš Dulík foto www.photoartique.com, www.rtrwin.com, free fotobanka

Nalov si, co můžeš (ale bez dynamitu!)

text Tomáš Dulík

Pod heslem „Nalov si, co můžeš“ chceme:

• Propagovat zrušení administrativních limitů rychlosti.

• Propagovat šíření nových technologií mezi členy – největším omezujícím prvkem rychlosti jsou v současné době staré wi-fi přípojky členů. Pokud by členové investovali do vylepšení svých přípojek, nebo by se snažili dohodnout se sousedy na stavbě lokální sítě, která bude mít kvalitní společnou bezdrátovou přípojku, mohli by dosahovat několikanásobně vyšších rychlostí.

• Propagovat neziskový charakter našeho sdružení pomocí analogie se sdružením rybářů. Lidé totiž stále nechápou, že:

- Občanské sdružení není firma.
- Internet je původně neziskový univerzitní projekt a jeho komerční vytěžování probíhá teprve

posledních 10 let. Naše sdružení se snaží zachovat jeho původní, neziskovou podobu.

- Občanské sdružení neposkytuje služby za účelem dosažení zisku. Občanské sdružení je spolek, do něž lidé vstupují proto, aby aktivně vyvíjeli nějakou společnou činnost, ze které pak mají všichni společně užitek.

• Vyzvat členy k aktivitě:

- Čím více členů je aktivních, tím víc užítka sdružení členům přináší
- Naopak, čím více je ve sdružení pasivních konzumentů, tím méně produktů a služeb produkovaných aktivními členy mají k dispozici
- Jak může být každý z vás užitečný?
 - Můžete pomoci s organizací akcí, které by byly pro ostatní členy zajímavé. Sdružení je schopno spolufinancovat jakoukoli zajímavou kulturní,

vzdělávací nebo jinou volnočasovou aktivitu, která je v souladu s jeho primárními cíli dle stanov. Pokud máte nějaký nápad, který by sdružení mohlo uskutečnit, ozvěte se!

• Rozvoj optických sítí – naše sdružení si veškerou činnost ve výstavbě optických sítí (projekce, inženýrská činnost, výkopové práce, instalační práce) realizuje výlučně s pomocí svých aktivních členů nebo zaměstnanců. Více zaměstnanců si zatím nemůžeme dovolit, takže cesta vpřed spočívá ve zvyšování počtu aktivních členů.

• Budování místních (domovních) sítí – v některých bytových domech je situace taková, že se sousedé nebyli schopni domluvit na instalaci společné domovní drátové sítě a každý si nechal udělat vlastní bezdrátovou přípojku. Jedná se o naprosto nepochopení faktu, že každá další bezdrátová přípojka snižuje nepustnost přístupového bodu daleko víc než přípojka drátová.

„Nalov si, co můžeš“ v síti sdružení: zrušení limitů rychlosti a nová ochrana před stahovači

Nové řešení, které umožňuje zrušit administrativní limity rychlosti a zároveň ochránit normální členy před stahovači (před „lovci s dynamitem“), funguje na principu oddělení stahovačů do skupin, ve kterých budou svou činností omezovat jenom sami sebe.

Jakkoli to zní jednoduše, jednoduché to není.

První otázka, která vás asi napadne, je: jak poznáme stahovače?

Co je a co už není „normální“ provoz?

Abychom dokázali na tuto otázku odpovědět, udělali jsme si statistiku provozu na několika přístupových bodech. Zjistili jsme, že na každém AP jsou 2 až 4 lidé, kteří sami tvoří více jak 90 % provozu celého přístupového bodu. Toto jsou „stahovači“. Zbytek, např. 15 členů na daném AP, generuje méně než 10 % provozu.

Algoritmus hledání lidí, jejichž provoz je mnohonásobně větší než provoz normálních členů, je následující:

1. Seřadíme členy podle velikosti jejich provozu za poslední časovou jednotku.
2. Přesně uprostřed seřazené řady členů najdeme tzv. „medián“ – to je provoz člověka, jehož činnost na síti můžeme prohlásit za „normální“.
3. Na začátku řady najdeme několik členů s největším provozem. Pokud provoz některého z nich bude mnohonásobně vyšší než medián, pak se jedná o stahovače.

Poté, co najdeme stahovače, oddělíme je od ostatních členů tak, že je umístíme do společné agregační skupiny, ve které dostanou stejný díl konektivity jako ostatní členové. Podstatné vylepšení ale spočívá v tom, že skupina stahovačů ve špičkách (kdy budou aktivní i normální členové) nebude moci „brát“ ostatním členům jejich konektivitu.

Příklad:

Na AP je připojeno celkem 20 členů, z toho 18 vykazuje normální provoz a 2 členové jsou momentálně ve skupině „stahovači“.

Maximální propustnost AP je 10 Mbit/s (tj. příklad omezení daného použitým HW).

Systém TOP10 zde bude fungovat takto:

• Každý člen bude mít nastavenou stejnou garanci 1/20 * 10 Mbit/s = 512 kbit/s a maximální rychlost 10 Mbit/s. Garance je minimální rychlost, které bude člen dosahovat ve chvíli, kdy by na AP stahovali všichni členové.

• Skupina 18 „normálních“ členů bude mít nastavenou garanci 18/20 * 10 Mbit/s = 9 Mbit/s, stahovači budou mít nastavenou garanci 2/20 * 10 Mbit/s = 1 Mbit/s.

• Pokud bude na AP stahovat jeden jediný člověk z kterékoliv skupiny, bude moci využívat plnou rychlost 10 Mbit/s

• Pokud budou na AP v danou chvíli stahovat např. dva lidé ze stejné skupiny, bude jim přidělena rychlost 10/2 = 5 Mbit/s.

• Pokud budou na AP v danou chvíli stahovat 2 lidi, jeden ze skupiny „normální“ a druhý ze skupiny „stahovači“, pojedí člověku ze skupiny „normální“ stahování rychlostí 9 Mbit/s, zatímco člověku ze skupiny „stahovači“ jenom 1 Mbit/s

• Jakmile celkový objem stažených dat některého ze stahovačů klesne pod x-násobek mediánu (středního uživatele), bude stahovač ze skupiny „stahovači“ přeřazen do skupiny „normální“.

• Počítání dat (algoritmus TOP 10) může být vypnuto ve chvílích, kdy jsou na AP aktivní pouze lidé z jedné skupiny.

Ve výsledku tedy

- Všichni členové budou moci využít připojení stejnou měrou.
- Stahovači budou motivováni nestahovat ve chvílích, kdy síť potřebují využívat i normální lidé.
- Pokud se člen dostane do skupiny „stahovači“, bude se moci vrátit do skupiny „normálních“ členů pomocí změnou svého chování – omezí nebo vypne stahování do té doby, než člen se středním provozem stáhne dostatečný objem dat.

Vlk se tedy nažere a koza zůstane celá.

Pracovní název tohoto řešení je „TOP 10“, protože připomíná hitparádu. Více se o něm dočtete na stránce www.slfree.net/top10/

„Nalov si, co můžeš – u vás doma“: podpora šíření nových síťových technologií ke členům

Af se budeme snažit sebevíc, ze starých přípojek v pásmu 2.4 GHz nebudeme nikdy schopni vydolovat víc než jednotky Mbit/s, které jsou sdílené všemi připojenými členy. Pro pokročilé služby jako IPTV (TV po síti) je ale zapotřebí větších rychlostí.

Proto bude sdružení členům dotovat upgrade nebo pořízení novějších technologií – zejména optiky nebo WiFi 802.11n, které zajistí členům několikanásobně vyšší rychlosti připojení.

Sdružení samozřejmě nemá finance na to, aby koupilo všem členům hardware na novou přípojku – taková akce by přesáhla náš celoroční rozpočet.

Jediný způsob, který je finančně reálný, je ten, že sdružení poskytne dotaci na novou přípojku pouze tehdy, pokud se minimálně 3 členové domluví na realizaci lokální drátové nebo optické sítě, která bude napájena z jediné bezdrátové přípojky.

Výše této dotace bude stanovena správnou radou sdružení a po účetní stránce ji sdružení realizuje odpůštěním několika pravidelných členských příspěvků.

„Nalov si, co můžeš – ve sdružení“: podpora vlastních projektů a společných aktivit členů

Jak jste se mohli přesvědčit v prvním čísle našeho časopisu, UnArt pořádá nebo spolupřipřádá spoustu akcí. I v tomto směru chceme vidět růst a pokrok a k tomu potřebujeme hledat, motivovat a podporovat

aktivní členy, kteří nám nové akce a aktivity uspořádají nebo alespoň pomohou uspořádat.

Tato podpora je nyní implementována přímo v informačním systému Freenetis – každému členovi totiž můžeme v systému vytvořit zvláštní „projektový“ účet, na který mu sdružení přidělí prostředky potřebné pro jeho projekt. Na tento projektový účet pak dokonce mohou ostatní členové přeposílat peníze ze svých kreditních účtů a tím přispívat na realizaci projektu z vlastních zdrojů.

Nová konektivita

Konektivita do internetu je největší stálou položkou v nákladech sdružení – platíme za ni statisíce korun ročně.

S tím, jak rostou požadavky členů na rychlost sítě, je potřeba konektivita stále více. Na Slavičínku jsme ale odjakživa měli problém v tom, že nejbližší česká páteřní optika, ze které se dá konektivita odebírat za rozumné peníze, je až ve Zlíně, ale Zlín není bohužel ze Slavičína vidět. Spojení do Zlína proto musí být realizováno „dvěma skoky“ přes stožár na kopci Doubrava u obce Loučka.

Rádiový spoj do Zlína má momentálně maximální propustnost 300Mbit/s a jeho kapacitu lze zakoupením SW licence navýšit na 400Mbit/s. Pokud bychom dosáhli tohoto limitu, musíme jej nahradit novým spojením s větší propustností, za který bychom zaplatili minimálně 500 tisíc Kč.

Kdy tento okamžik nastane, nelze snadno odhadnout – pro ilustraci se podívejte na graf využití konektivita do internetu za poslední týden (můžete se na něj podívat

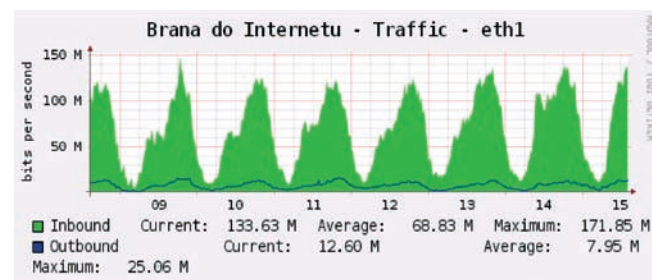
online, na odkazu <http://monitor.sfree.net> klikněte na odkaz „Cac-ti“, pak na záložku s obrázkem stromceku a následně na odkaz „Brána do internetu“):

Tento graf ukazuje, že ve špičkách odebíraná konektivita většinou nepřesahuje 150 Mbit/s, přičemž naše sdružení nakupuje konektivitu 250 Mbit/s. Náš odhad je, že veškerou tuto konektivitu dokážeme spotřebovat v okamžiku, kdy bude na celé síti fungovat algoritmus TOP10 (viz článek „Nalov si, co můžeš“).

Dlouhodobým záměrem sdružení je vybudovat další spoj pro odběr konektivita z české optické páteře, tak, abychom:

- Konektivitu do internetu měli zálohovanou
- Dokázali dosáhnout na lepší ceny konektivita.

O tom, jak se nám tento záměr daří naplňovat, vás budeme informovat na výroční členské schůzi – Valné hromadě sdružení 13. března 2010.

text Tomáš Duřilík

„Optika do každé dědiny“

V minulém čísle jsme zveřejnili článek „Optika do každé dědiny“. Protože jsme zaregistrovali pochybovačné úšklebky, chtěli bychom vám ukázat několik praktických příkladů toho, že postavit kdekoli jakoukoli optiku pro nás není problém.

Optika Mladotická

První optická síť v našem sdružení vznikala postupně v letech 2005 a 2006. Je realizována průběžným optickým kabelem typu „mini break-out“, který umožňuje v každé řadovce otevřít plášť kabelu a vytáhnout z něj pouze ta vlákna, která jsou pro připojení řadovky potřeba. Optický kabel byl proto protažen pod střechami řadovek bez přerušení. Propoje mezi řadovkami jsou realizovány pomocí převážně s kabelovými chráničkami typu FLEX.

Protahování kabelu bez přerušení vyžadovalo velkou brigádu, protože mezi jednotlivými domy v řadovce jsou výškové skoky. Na každé střeše proto pomáhal jeden souseď.

Každá řadovka má svůj optický switch, jednotlivé domy v rámci řadovky jsou připojeny klasickým ethernetem.

Protože časově nejnáročnější práce (protahování kabelů, vrtání děr mezi půdními prostory, instalace kabelových chrániček FLEX) se realizovaly brigádně, byly celkové náklady tohoto projektu na straně sdružení velmi nízké. Sdružení zaplatilo pouze optický kabel, chráničky, rozvaděče a switche.

Optika Mladotické nábřeží

Tento příklad je velmi pěkný v tom, že se souseď domluví na podzemním kabelu uloženém v chráničkách HDPE 40. Výkopové práce udělali sami. Vzniklá lokální síť byla připojena k páteři pomocí 5 GHz spoje.

Protože jsou chráničky v zemi, bylo mnohem jednodušší připojení této sítě k optické páteři, která se v dané lokalitě kopala letos. Díky tomu, že si souseď dali práci s výkopem, tak budou mít přímé připojení k optice.

Optika sídliště Mír
Největší část optické sítě byla realizována mezi

lety 2007–2008 pomocí optických kabelů uložených v podzemních HDPE chráničkách. Tato síť byla od projekce přes inženýrskou činnost až po výkopové práce kompletně provedena pouze našimi zaměstnanci a brigádníky.

V současnosti je Mír připojen k optické páteři pomocí 10 GHz spoje 150 Mbit/s. Optický spoj k optické páteři je naprojektován již dlouho, na jeho realizaci ale budeme mít finance nejdříve v příštím roce.

Rekonstrukce bezdrátové přístupové sítě aneb musíme to opravit

text Tomáš Dulík

Největší bolestí bezdrátových sítí a neustálým zdrojem problémů jsou WiFi přístupové body a připojky jednotlivých uživatelů.

Většina těchto problémů je způsobena tím, že implementace protokolu WiFi, obsažená ve všech běžných WiFi krabičkách, nepočítá s použitím ve venkovních sítích.

Ve sdružení NFX, do kterého jsme vstoupili letos v dubnu, jsem zahájili vývoj ovladačů WiFi. Ty si budou umět se zvláštnostmi venkovního nasazení poradit trochu lépe. Než ale bude tento ovladač dokončen, nemůžeme čekat mnoho měsíců se založenými rukama – musíme problémy řešit všemi dostupnými prostředky.

Náš plán je následující:

- Nejdříve rozšíříme všechny uzly naší sítě o nové přístupové body pracující v nové normě 802.11n, které mají několikanásobně větší propustnost. Na tyto nové přístupové body budeme zapojovat všechny nové členy. Stávající členové se na nové sektory mohou připojit

samozejmě také, pokud si koupí nový hardware pro svoji přípojku (na ten mohou od sdružení získat dotaci, pokud splní podmínky uvedené v článku „Nalov si, co můžeš – u vás doma“)

Pokud člen nebude mít zájem o pořízení nového HW ani o dotaci, může čekat, až:

- Spolu s NFX vyvineme nové ovladače WiFi pro starý hardware. Tento ovladač by měl částečně zvýšit propustnost bezdrátové sítě, ale u mnoha přístupových bodů, které mají problémy s rušením, bude maximálně propustnost celého AP limitována propustností normy 802.11b na cca 4Mbit/s, které sdílí všichni členové připojení na daný přístupový bod.
- Část členů, kteří jsou připojeni na jeho AP, přejde na jiné AP (např. na nové AP 802.11n s využitím naší dotace). Tím se uvolní kapacita stávajícího AP.
- V další fázi musíme vylepšit spoje od jednotlivých AP do zbytku sítě. Většina spojů má propustnost maximálně 20 Mbit/s. To už v dnešní době nestačí. Proto budeme na všechny uzly instalovat nové spoje v technologii 802.11n, popřípadě 10 GHz nebo optickými kabely.

Pozvánka na Valnou hromadu

Vážení členové, zveme vás na výroční členskou schůzi **Občanského sdružení UnArt Slavičín**, která se uskuteční **v sobotu 13. března 2010 v 17:00* v sále Sokolovny ve Slavičíně**.

Valná hromada je nejvyšším orgánem našeho sdružení a pro vás coby člena sdružení představuje jedinečnou příležitost, jak ovlivnit budoucí vývoj sdružení nebo se zapojit do jeho činnosti.

Doufáme, že k vaší účasti napomůže také zajímavý program, mimo jiné budeme mluvit o:

- Nových projektech optických sítí, které jsme realizovali a chceme realizovat i v budoucnu
- Průběhu rekonstrukce bezdrátové sítě sdružení
- Ekonomické recesi a o tom, jak se s ní naše sdružení vyrovnává
- Aktivitách našeho sdružení ve sdružení NFX.cz
- Nabídce prázdninových brigád

Navrhovaný program jednání:

1. **Registrace členů** (v předsálí) - vzhledem k tomu, že schůze bude hlasováním rozhodovat o dalším vývoji sdružení, budou mít do Sokolovny přístup pouze členové sdružení. Proto si s sebou doneste jakýkoli platný identifikační průkaz (občanský, řidičský nebo pas).

2. **Zahájení jednání** (hlavní sál): ověření usnášení-schopnosti Valné hromady, volba zapisovatele a ověřovatelů zápisu
3. **Výroční zpráva o činnosti, zpráva o hospodaření**
4. **Plán akcí na rok 2010:** je potřeba opravdu dobře naplánovat, co se bude dělat a jaké budou priority následujících činností
 - Kultura
 - Páteří optické trasy
 - Páteří bezdrátové trasy
 - Nové přístupové body (5 GHz)
 - Upgrade HW stávajících routerů a AP
 - Nové služby naší sítě – VoIP, IPTV, helpdesk, media server, kiosky
 - Nové služby pro členy i nečleny
 - Vzdělávání – příprava výukových kurzů, pořádání přednášek
5. **Prezentace návrhu rozpočtu na rok 2010** (detailní příjmovou i výdajovou část obdržíte před Valnou hromadou)
6. **Připomínky, diskuse, popř. změny v návrhu rozpočtu**, následované schválením rozpočtu hlasováním
7. **Volba členů správní rady a revizní komise**
8. **Schválení aktuálního znění všech směrnic**, kterými se ve sdružení řídíme
9. **Diskuse**

Děkujeme předem za vaši co největší účast.

V případě nízké účasti se náhradní Valná hromada uskuteční tentýž den – v sobotu 13. 3. 2010 v 17:30 – na stejném místě. Návrh uspořádat náhradní Valnou hromadu ve stejný den jako řádný termín byl projednán a schválen Valnou hromadou v roce 2007.

text Tomáš Dulík

fenomén, nebo móda?

text Magda Hanková printscreens www.blog.cz foto free fotobanka

Když se řekne „blog“, většina z nás si představí obyčejné webové stránky, které se staly populární především mezi teenagery. Avšak málokdo ví, že se za všemi těmi „deníčky“, webovými fankluby a nebo čistě osobními stránkami skrývá víc, než jen snaha zviditelnit se...

Co je to blog?

Hned na úvod je určité na místě, abychom si objasnili, co to ten blog vlastně je, neboť různorodých definic se najde mnoho, nicméně často nedokáží vystihnout jeho podstatu. Odborné články chápou **blog** jako webovou aplikaci, která obsahuje články jednoho editora na jedné webové stránce. Na první pohled se může zdát tato psaná definice poněkud krkolomná, avšak když se nad ní trochu zamyslíte a přeformulujete si ji dle vlastních potřeb, zjistíte, že je vlastně výstižná a jasná. Každá **blogosféra**, tedy síť blogů a vztahů mezi nimi, má předem danou terminologii, např. autor, který přispívá na blog, je označován jako **blogger** (u nás však častěji můžete vidět počeštěný ekvivalent „blogger“).

Historie blogu

Historie slova „blog“ je poměrně nekomplikovaná a zřejmá. Pojem vznikl před dvanácti lety ze spojení „web log“, které v překladu znamená „webový zápisník“ a jeho autorem byl Jorn Barger. Zkrácenou verzi na jednoduché označení „blog“ má pak na svědomí Peter Merholz, jehož inovace sahá někam do roku 1999. Zajímavé však je, že vůbec první blog začal psát student Justin Hall již v roce 1994, tedy v době, kdy se k blogařskému boomeru teprve pomalu schylovalo.

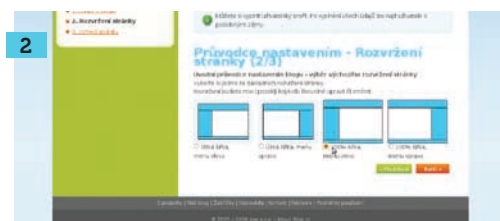
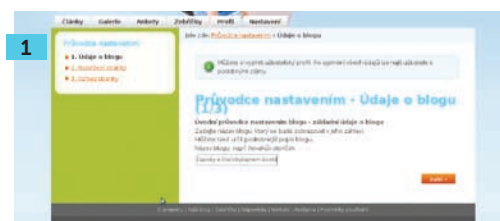
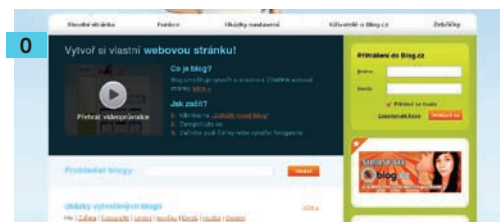
Kde si blog založit?

V případě, že se opravdu rozhodnete založit si vlastní blog a připojit se tak k dalším nadšeným pisáčkům, kteří své názory sdělují skrze různé deníčky či zápisky, nezbyvá, než si vybrat doménu, na které budete publikovat. V současné době můžete vybírat z široké škály blogařských domén, přičemž největší oblibě se beze sporu těší server **Blog.cz**, kde své stránky založilo víc jak 950 tisíc nadšených autorů. Pokud se však **Blogu.cz** z jakéhokoliv důvodu bráníte, můžete zkusit hledat i v jiných blogařských vodách, jako např. na **Blogujem.cz**; **Blogger.cz**; **Bloguje.cz**; **BigBlogger.cz**; **blog.iDNES.cz**; **Brouzdej.cz**; **Píše.cz** či **megaBLOG.cz**. Jak vidíte, je z čeho vybírat, nicméně velkou nevýhodu všech těchto specializovaných systémů pro české blogy shledávám v poněkud fádním, a proto

snadno zaměnitelném označování. Ne všude přeci musí být kořenem slova termín „blog“, ne?

Začínáme blogovat!

Aby tento článek nesklouzl pouze do teoretické roviny, rozhodla jsem se založit si vlastní blog, abych vám přinesla co nejaktuálnější informace o tom, jak si stránky podobného charakteru založit. Nejprve je samozřejmě **nutné si promyslet, na kterém serveru si blog založíte**. Pro tyto účely jsem já osobně zvolila zprofanovaný **Blog.cz**. Jakmile se tedy dostane na domovskou stránku **www.blog.cz**, je **nutné se zaregistrovat**. Můžete tak učinit dvojím způsobem – buď u manuálu kliknete na bod 1. „Klikněte na 'Založit nový blog'“, a nebo kliknete

v pravém horním rohu na volbu Registrace (snímek 0). Ať už zvolíte první a nebo druhý krok, dostanete se do registračního formuláře, kde vyplníte všechny potřebné údaje, včetně e-mailové adresy, na kterou vám budou během několika minut zaslány registrační a aktivizační údaje. Abyste mohli registraci blogu dokončit, je nezbytné, abyste klikli na odkaz uvedený v doručeném e-mailu, čímž své nově vytvořené stránky plně zaktivujete. Poté už se můžete pustit do tvorby blogu dle vlastních představ. S tím vám pomůže Průvodce nastavení, díky němuž máte blog nastavený a vytvořený během patnácti minut. **V kroku číslo 1** si zvolíte název vašeho blogu – např. *Zápisky o (ne)obyčejném životě* (snímek 1). Poté kliknete na „Další“ a jste převedeni do **kroku číslo 2**, kde si nastavíte rozvržení stránky. Můžete vybírat ze čtyř nabízených variant, které jsou pro představu i ilustrovány (snímek 2). Jakmile si vyberete vám vyhovující rozvržení (které však není závazné, můžete jej průběžně měnit dle potřeby), s kliknutím na ikonku „Další“ se posouváte do **třetího**, posledního a zároveň nejzásadnějšího **kroku** nastavení. Právě tady totiž vybíráte vzhled, chcete-li designovou šablonu. Na výběr máte více jak dvacet šablon, které můžete později vizuálně podle libosti upravit (snímky 3.1.; 3.2.; 3.3.). Jakmile dokončíte tento krok, váš blog je v podstatě hotov.

Pak už nezbyvá, než se proklikat všemi aplikacemi a záložkami, a doladit vzhled i obsah blogu k dokonalosti. Výhodou těchto blogů je, že nemusíte disponovat žádnými velkými IT vědomostmi. Všechny aplikace jsou jednoduché na užívání, obvykle vše potřebné nastavíte pomocí jednoho jediného kliknutí. Publika-

ce článků je navíc postavená na bázi jednoduchého redakčního systému s předem daným defaultním nastavením výsledného vzhledu (snímek 4). Všechny změny provedené na stránkách samozřejmě můžete kontrolovat po kliknutí na URL stránek. Až vše dopilujete podle vlastních představ, můžete začít vesele blogovat – tak tedy hodně zdaru!

Fenomén, nebo móda?

S trochou nadsázky by se dalo říci, že blog má dnes založený „každý druhý“ – řadový občané, co svůj talent skromně uplatňují pouze virtuálně, celebrity, které se tak chtějí přiblížit těm, s nimiž stojí a padá jejich kariéra – svým fanouškům – i firmy, pro něž blogy představují tzv. self promotion. Ať už jste si blog založili z jakéhokoliv důvodu, jedno lze vydedukovat s určitostí – blogy byly fenoménem, které jsou nyní „už jen“ módou – módou cílenou, bezduchou i užitečnou.

TOP 3 DOPORUČENÉ BLOGY

1. <http://foxy-girl.blog.cz/>

jedná se o blog mladé středoškolačky, která píše čtivě a zábavně o událostech, které se kolem ní dějí. Kromě osobních článků si můžete přečíst i nějaký ten tip na knihu, film či CD. Tento blog doporučuji všem, kteří si chtějí zkrátit dlouhý den příjemným počtením.

2. <http://litemik.blog.cz/>

druhým mým tipem je blog, jehož autorka si přezdívá Litemik. Tyto stránky jsem si oblíbila hlavně díky originálním článkům a tématům, které pisatelka zpracovává. Rozhodně doporučuji zabrousit do rubriky „Rypává lit“. Právě zde si můžete přečíst recenze na některé teenagerské blogy a musím říct, že slečna Lit rozhodně nešetří ironií, ostrou kritikou ani vtípem. Doporučuji všem, určitě se pobavíte.

3. <http://cleverblog.cz/>

trojici našich blogů uzavírá „chytrý blog“. Všichni čtenáři si zde přijdou na své. Autorka blogu se totiž zabývá různorodými tématy. Proto si na své přijdou jak milovníci informatiky, tak humanitně založení jedinci. Ochuzení sarnozřejmě nezůstanou ani aktivní sportovci se zájmem o přírodu. Nechte se tedy poučit a zavítejte právě na tyto stránky, chytrých blogů přece není nikdy dost!

Na Metropolitní do kina

(Metropolitan opera: Live in HD)

Když se řekne opera, většina z vás si představí nesrozumitelné vokální běsnění, o kterém si řeknete, že mu nikdy nebudete schopni rozumět. Ale ruku na srdce – zkusili jste se podívat na operu na víc než dvě minuty, aniž byste ihned přepínali programy v TV? Nebo neřkuli na operu zajít? Mnohé asi překvapím svým tvrzením, že opera je v oblasti tzv. vážné hudby jedním z nejlépe a nejjednodušeji poslouchatelných útvarů. Jestliže se podíváte do historie, zjistíte, že na operu v 18. a 19. století (tedy v době jejího maximumu) nechodila pouze společenská smetánka ze snobských důvodů. Opera byla naopak velmi populárním žánrem ve smyslu „lidovosti“. S trochou nadsázky můžeme říci, že pro městské publikum byla opera druhem populární zábavy. A není divu – libreta oper jsou velmi jednoduchá a příběhy prosté a srozumitelné. Co do hudební stránky není orchestrální part opery nikterak složitý, proto posluchače neunaví náročné instrumentace, případně virtuózní sólové party. A poslední součást, nad kterou se asi už dopředu usmíváte, tedy zpěv – věřte nebo ne, byť právě on je nosnou částí operních děl, není těžké do něj proniknout a vychutnat si zážitek z možnosti a krásy lidského hlasu.

V roce 2006 vznikl projekt vysílání přímých přenosů operních představení z newyorské Metropolitní opery. Přenosy se uskutečňují v HD kvalitě a se zvukem 5.1. Do projektu se postupně zapojily další a další státy a v minulém roce k nim přibyla i Česká republika. Letošní sezóna bude tedy u nás již druhou v pořadí. Proto bych rád touto cestou pozval čtenáře Unart Revue k prožití večera v jedné z nejlepších operních scén světa. Kritika v médiích nešetřila v minulé sezóně chválou a já tento trend budu také následovat.

Určitě se ptáte, proč jít na operu do kina, když naživo „to musí být přece lepší“. Věřte nebo ne, ale po dvou představeních, které jsem viděl, si to nemyslím. Ano, na operu můžete zajít i u nás, nicméně... Okresní přebor ve srovnání s Ligou mistrů je přece jen jiná součást a dostat se do Metropolitní nebo do srovnatelných operních domů světové kvality (La Scala, Vídeň), se jen tak někomu nepodaří a pokud ano, vstupenka vás vyjde velmi, velmi drahé. Navíc – sezení na dobrých místech je opravdu VIP záležitost.

Ve Zlíně se projekt METINHd realizuje ve Velkém kině. Menší výhrady mám snad jen ke kvalitě sezení, přece jen sedadla ve Velkém kině nejsou

ideální a do pohodlného sezení jako v multiplexu mají daleko. Druhou menší vadou se mi jevila u dvou oper, které jsem v loňské sezóně navštívil, kvalita simultánního překladu u rozhovorů a dokumentů, který svou kvalitou spíše rušil. Stejně jako české titulování – po desetiminutovém srovnávání jsem raději přešel na titulky anglické. Ale to jsou podle mne jen prvotní porodní bolesti, které se postupně urovňují. Naopak příjemným pozitivem zlínských představení je raut před začátkem opery. Pokud můžete, přijďte dříve a bez auta – plně švédské stoly s nabídkou vína jsou milým předstartovním zahřátím. V jiných městech v republice se s tímto zvykem nesetkáte. Snad i proto uvidíte ve Zlíně dostatek diváků oblečených do společensky laděných oděvů; „Metropolitní“ je zde vnímána jako kulturní událost.

Vysílání v HD kvalitě a s vynikajícím technickým zázemím vám zaručí těžko popsatelný zážitek. Zvuk je vynikající a obsazení kamer vás dostane až na pódium, takže uvidíte detaily, na které byste ze zadních řad v žádném případě nemohli ani ostřížím zrakem dosáhnout. Další nabídnutou zajímavostí během těchto přenosů jsou rozhovory s hlavními hvězdami během přestávek, pohledy do zákulisí, na přestavbu pódia, dokumenty, apod. Délka přenosů se pohybuje sice mezi 3–4 hodinami, ale věřte, že na čas rychle zapomenete a necháte se unášet neopakovatelnou atmosférou velkého operního umění, které si našlo cestu k širokému publiku na celém světě.

Letošní výběr ze sezóny v Metropolitní opere nabízí široký výběr od klasických oper jako Aida nebo Růžový kavalír až po modernějšího Hamleta. Zlákat se nechte výpravou podívanou, do které nahlédnete díky nejmodernější technice tak, jako byste stáli přímo mezi zpěváky; lákavá jsou také jména světových hvězd, jako například Anna Netrebko, Elina Garanča, Maria Guleghina a další. Cena vstupenky je 300 Kč s tím, že pokud si zakoupíte 5 představení v sezóně, jedno je pro vás zdarma (tuto možnost jsem se svými „operními spolufanoušky“ využil). Ale pozor, příliš neváhejte, protože dobrá místa se velmi rychle vyprodávají i na projekce, které se uskuteční i na konci sezony.

Odkazy:

www.metinhd.cz (program, zajímavosti, blog,...)

text Richard Černý

Stopařův průvodce po galaxii – díl šestý!

text Gabriela Pindáková

K třicetiletému výročí vydání první knihy z pěti-dílné trilogie Stopařův průvodce po galaxii se fanoušci dočkají dalšího pokračování. Známa parodie na vědecko-fantastické romány, která se posléze stala klasikou svého žánru, se poprvé objevila v roce 1978 jako rozhlasová hra na stanici BBC. Díky zaznamenanému úspěchu však již o rok později vyšla v knižní podobě.

Autor knihy, Douglas Adams, po sobě zanechal jen rozpracované poznámky o zamýšleném pokračování, než v roce 2001 zemřel. V roce 2005

se Stopařův průvodce po galaxii, tedy „galaktická encyklopedie všeho vesmíru a vědění“, však dočkala i filmové adaptace. Pokračování slavné pentalogie, která nese podtitul „And Another Thing“, se ujal Eoin Colfer, jméno u nás známé především díky jeho sérii dětských fantasy románů o Artemisi Fowlvi.

Název „And another thing...“ je odvozen ze třetí kapitoly písně „So long and thanks for all the fish“ (Sbohem a díky za všechny ryby), kterou zpívali delfini předtím, než odlétli ze Země. Ta

byla určena k odstranění kvůli stavbě intergalaktické dálnice.

Děj přímo navazuje na 5. díl – Mostly harmless (Převážně neškodná). Na jeho konci vše naznačuje tomu, že byly zničeny všechny planety a všechny žijící bytosti ve všech časoprostorech, včetně hlavních hrdinů. Jelikož nikdo, včetně samotného Adamse, nebyl spokojen s takovýmto ukončením série, inscenuje Colfer jejich záchranu a pokračuje s vyprávěním příběhu.

I přesto, že autor odmítl čerpat z Doug-

lasových poznámek a přímo kopírovat jeho styl, ústředním postavám budou opět vévodit Arthur Dent a Ford Perfect. Svou roli sehraje rasa Vogonů, která tvoří třetí nejhorší poezii v celém vesmíru, i dvouhlavý prezident Zafod Bibrlox. Nebude chybět ani prototyp robota „Opravdová lidská osobnost“ – Marvin. Colfer ale navíc přidává i svou vlastní postavu – Hillmana Huntera.

Proto bedlivě sledujte knižní pulty, dokáže snad Colfer vyřešit fenomenální základní otázku Života, Vesmíru a vůbec?

Pitínský opět ve Slováckém divadle!

text Gabriela Pindáková

Jedna z největších žijících osobností českého divadla, režisér a dramatik Jan Antonín Pitínský, uvádí ve Slováckém divadle v Uherském Hradišti již pátou inscenaci. Po Gazdině robě, Bratrech Karamazových, Lišce Bystroušce a Divé Báře se pustil do dalšího velkána literatury, Karla Hynka Máchy. Inscenace Cikáni měla ve Slováckém divadle premiéru 17. 10.

Děj Máchova románu, který se odehrává v romantickém údolí pod hradem Kokořínem a v Itálii, vypráví o osudech hraběcího levobočka. Toho se jako malého ujala skupina potulných cikánů a vychovala jej. Dále je tu příběh hraběte Valdemara a jeho milenky Angeliny nebo cikána Giacomu, někdejšího benátského gondoliéra, který se dostal mezi cikány kvůli své touze pomstít se unosci své milenky. Vystupuje zde i zamlklá židovka Lea, jejíž milostná zápletka s mladým cikánem představuje paralelu mezi dvěma odlišnými světy, její otec nebo bláznivá žebračka.

Osudy všech těchto lidí jsou vzájemně propleteny a postupně dochází k odhalování mnohých záhad a křivd. Postavy často nenacházejí štěstí, spíjí spíše k šílenství či smrti. Inscenace Cikáni je nejen o lásce, vášni, zradě, nenávisti, ale vyjadřuje také nekonečné bloudění, hledání klidu a sebe sama.

Namísto hlubokých lesů je divadelní zpracování zasazeno do hotelu U Kostničního kamene. Nadto je děj rozšířen o novou postavu – polskou studentku bohemistiky, která odkazuje k polským mottům v úvodních pasážích románu. Můžeme také zpozorovat práci s rekvizitami, jako jsou klávesy nebo elektrická kytara, které nemalým podílem hru dotváří.

Pitínského pojetí Cikánů je v mnohých pasážích velmi expresivní, misty nabývá až hororových rozměrů. Nelze tedy očekávat žádnou lehkou komedii, spokojit se budete muset „jen“ se silným kulturním zážitkem.

Pearl Jam Backspacer

Vydáno: 21. 9. 2009

Celkový čas: 36:33

Skladby: Gonna See My Friend, Got Some, The Fixer, Johnny Guitar, Just Breathe, Amongst the Waves, Unthought Known, Supersonic, Speed Of Sound, Force Of Nature, The End

Devátá studiová deska posledních živoucích zástupců seattleské scény z 90. let byla očekávána s velkou netrpělivostí. Poslední počiny byly v diskografii Pearl Jam přijímány rozporuplně, orientace na politické dění, stejně jako kritika bushovského režimu a globálních problémů se projevovaly na zahořklejším ladění desek a potměněle hudební stránce.

Určitou ochutnávku k přeladění noty přineslo sólové album Eddieho Veddera „*Into The Wild*“ (zároveň také soundtrack ke stejnojmennému filmu). Až folkové ladění desky naznačilo změnu a posun. Někteří kamarádi před vydáním Backspaceru nahlas přemýšleli nad tím, jestli to taky nebude „nějaká kotlíkárovina“.

Nástup nového alba Pearl Jam vás však rychle přesvědčí o tom, že country polohy nebudou nikterak určující pro chod desky. První tři skladby vypálí formace v maximální energii, jako by chtěla spálit všechnu benzín a po nich už deska neměla snad ani pokračovat. Vedder s doprovodem poté mírně zpomalí a dokonce se vrátí i ke svému sólovému počínu baladou *Just Breathe*. Ale to jen proto, aby se všichni nadechli ke druhé polovině jinak nezvykle krátkého alba (stopáž má pouze 37 minut). Ostré skladby jsou střídány pomalejšími kusy. Právě po polovině desky přichází pro mě jedna z nejsilnějších skladeb, kterou Pearl Jam za poslední roky sklátili. Jmenuje se *Unthought Known* a díky hudební gradaci i textu mi připomíná moji srdeční skladbu *Betterman* z počínu *Vitalogy*.

Název nové desky evokuje návrat. Backspacer opravdu návratem je, ale nikoli ke grungeovým kořenům. Kapela velmi dobře ví, že devadesátá léta byla sice jedinečná, ale jsou pryč, a proto se navrací spíše ke kořenům rockovým. Tento pomyslný krok zpět však můžeme chápat jako hudební krok vpřed. Je pestrým a zároveň jednoduchým, textově vypovídajícím poselstvím o tom, jak je možné i dnes dělat

vynikající hudbu. Pearl Jam obohacují svou tvorbu i instrumentálně širokým zastoupením kláves a piána v podání Brendana O'Briena. Jestliže jste byli na posledním koncertu v roce 2006, určitě si jej pamatujete jako hostujícího členu skupiny. Zvukovou různorodost přináší také další (především smyčcové) nástroje. Tato deska není žádným přelomem v tvorbě Pearl Jam, ale je velmi dobrou rockovou deskou, ke které se rádi budete vracet a kterou si s chutí poslechnete i generace neodkojená scénou ze Seattlu.

PS: Dalším krokem vpřed dle mého osobního vnímání je i pozitivní ladění alba (viz začátek recenze). I rockeři stárnou a když to umí v tak dobrém rozpoložení jako Pearl Jam, klobouk dolů...

Vrchol alba: Unthought Known

Hodnocení: 85%

Pozvánka na Kotárfest

Máme těsně před svátky a je tedy naší milou povinností vám oznámit, že **Štěpánský Kotárfest** opět proběhne! Akce se bude jako obvykle konat **26. prosince 2009 na slavičinské Sokolovně**. „Vánoční hudební šů“ proběhne za účasti kapel **Hudba z Marsu, Seven Sheep, 29 Musix, Babička** či **Non Revolver**. Bližší rozpis celé akce sledujte na webu www.unart.cz. Vstupenky lze zakoupit v předprodeji v Infocentru Slavičín za **100 Kč**, lístek koupený přímo na akci pak za **120 Kč**.

text Magda Hánková foto Jowak

text Richard Černý foto zdroj internet

Slavičín, Sokolovna, 7. 11. 2009

Ensemble Opera Diversa /Angel Trio

Jak jste si mohli přečíst v minulém vydání UnArt Revue, sdružení UnArt vás zvalo na koncert klasické hudby, jehož hlavním cílem bylo ukázat veřejnosti v regionu, že vážná hudba není zdaleka tak nudnou a snobskou záležitostí, jak bývá často vnímána. Proto byla celá akce koncipována jako neformální prezentace vážné hudby s cílem přilákat k jejímu poslechu nejrozličnější věkové skupiny. Pozvali jsme dvě hudební seskupení, která tento záměr velmi dobře splnila.

ANGEL TRIO

vzniklo z přátelství profesionálních hudebníků, které se rozhodly přistoupit k vážné hudbě nevážně. Jejich záměrem je pojmut široké žánrové spektrum od titulu klasické hudby až po známé hity pop-music a interpretovat je netradičním způsobem v obsazení dvoje housle – **Jitka Šuranská, Kateřina Bělohávková** a viola – **Hana Tomanová**.

Ensemble Opera Diversa

je soubor mladých profesionálních hudebníků a zpěváků. Komorní operu a hudbu chtějí provádět diversně, tedy odlišně, a hlavně s ohledem na diváka a posluchače. To vše v bezprostředním (neformálním) koncertním prostředí, kde se stírá odstup mezi interprety a posluchači. Vedle klasického repertoáru vytváří i vlastní díla, zejména (mini)operu od autorské dvojice **Ondřej Kyas** (hudba) a **Pavel Drábek** (libreto).

Vzhledem k předchozím zkušenostem jsme nepředpokládali, že by tato akce měla být výdělečná, spíše naopak. Rozpočet nebyl nejnižší a pravděpodobnost naplněné Sokolovny se pohybovala na opačném

konci. I přesto se na slavičinské poměry sešlo slušné množství diváků, kteří s napjatými výrazy očekávali, co jsme pro ně vlastně nachystali. Milým překvapením pro mě byli mladí diváci do 25 let.

Angel Trio se zhostilo role předskokanek na výbornou. Repertoár vkusně balancoval mezi klasickými kusy (Uherský tanec), přes moderněji pojatou vážnou hudbu (téma z Schindlerova seznamu) až po skvělou předělávku mého srdečního kousku *Come what may* (E. John – zde ale v pojetí z muzikálu Moulin Rouge, kde tuto píseň zpívá Nicole Kidman).

Po krátké přestávce následovala série minioper na téma vztah muže a ženy, pro které EOD používá shnutí „minioperní manželská poradna“. Stará pravda říká, že vše se točí kolem žen a pojetí večera tomu nahrávalo. Žena vítězí svou chytrostí nad lupičem (*Loupežnická nevěsta*), žena touží po naplnění vztahu (*Zpívající ženich*), žena uzavřená v manželství (*Muž a žena v ložce*) a nakonec žena odhalující avantýry svého manžela (*Listonoš*).

Pro naprostou většinu diváků, kteří se zřejmě s tímto souborem a žánrem nikdy nesetkali, bylo jistě překvapivé komorní a civilní pojetí představení. Hudebníci i zpěváci nestáli na pódiu, ale mezi diváky, kteří kolem vytvořili jakýsi půlkruh. I to společně s humorným repertoárem napomohlo k vytvoření uvolněné atmosféry. Reakce obecenstva po vystoupení byly velmi kladné a také členové EOD si náladu v sále velmi pochvalovali. Je sice škoda, že si cestu nenašlo větší množství diváků, ale tato první vlašťovka ukázala, že i vážná hudba má v našem regionu potenciál pro další vystoupení.

text Richard Černý foto Martina Šuránková

Giuseppe Verdi:

AIDA

24. říjen 2009 18:45 hodin

Velké Kino Zlín v rámci projektu METINH-D

text Richard Černý foto www.metoperafamily.org

Účinkující:

Violeta Urmana (Aida), Dolora Zajick (Amneris), Johan Botha (Radamés), Carlo Guelfi (Amonasro), Roberto Scanduzzi (Ramfis), Štefan Kocán (Král)

Dirigent: Daniele Gatti**Režie:** Sonja Frisell

Nastudování italsky s českými titulky

V letošní sezóně promítání přímých přenosů z Metropolitní opery jsem jako první představení zvolil klasickou operu Aida od Giuseppe Verdiho. Jedno z jeho nejnámějších děl diváka zavádí do starověkého Egypta, kde sleduje boj mezi Egypťany a Etiopany, který souvisí s tragickou láskou vojevůdce Radamése a zajaté etiopské princezny Aidy.

Zlín jako jediné promítající město v republice přináší divákům bonus ve formě rautu před představením.

Vyplatí se proto včasný příchod a s ním spojená konzumace různých dobrot a popíjení vína ve foyer kina. Aida byla vyprodaná, proto se předsálí velmi rychle zaplnilo a pohyb s plným talířem a sklenkou byl až na hranici ekvilibristiky. Čas do začátku představení tak rychle a příjemně uběhl a mohli jsme se usadit v zaplněném sále.

Promítání není koncipováno pouze jako holý přímý přenos, ale jako komplexní celek. Průvodcem večera byla hvězda operního nebe René Fleming, která dílo divákům jednak uvedla, a v přestávkách pak vedla rozhovory s hlavními představiteli, choreografem a také několika komparzisty.

Tato opera je především náročným scénografickým představením s velkým počtem sborových scén. Jak se dalo očekávat, scéna byla vytvořena velkolepě a efektně. Velmi zajímavou složkou představení byly i taneční scény – choreografem představení byl totiž bývalý vedoucí baletu moskevského Velkého divadla. Proto byly taneční party v podstatě standardními baletními čísly s velmi zajímavou choreografií. Přiznávám, že po hudební stránce jsou mi už bližší díla s větším poměrem náročnějších sólových partů, ale i přesto je Aida v podání newyorské scény skvělou zábavou. První virtuální návštěva v Metropolitní rozhodně nezklamala a nezbyvá, než se těšit na další promítání v této sezóně.

Hodnocení: 95%

Dan & Illustratosphere Bárta

U příležitosti završení desetileté existence projektu Illustratosphere se tato formace v čele s Danem Bártou vydala na menší klubové turné a jednou ze zastávek byl i zlínský klub Golem. Dan Bárta je jednou z nejvšestrannějších osobností na české hudební scéně. Jen pro pořádek si kromě jazzové Illustratosphere připomeňme prapůvodní rockovou Alici, dodnes nestárnoucí J.A.R. nebo pro mě osobně skvělý projekt Sexy Dancers.

25. 9. 2009 – 21.00 hod.

text Richard Černý foto Lubomír Flores

Naplněný Golem přivítal Bártu a jeho kmenové spoluhráče Balzara a Slavička v natěšené náladě, kterou jim nikdo z pódia určitě nezkažil. Koncert se odehrával v průřezovém duchu, zazněly skladby ze všech alb a některé z nich překvapily i zajímavými, inovovanými aranžemi. Když jsem naposledy viděl Illustratosphere přibližně před pěti lety, vystoupení bylo samozřejmě vynikající, ale současný koncert dávám jednoznačně před něj. Bárta působil na rozdíl od minulých let velmi uvolněným dojmem jak v hlasovém projevu, tak v komunikaci s obecenstvem. Povídání mezi skladbami se vinulo od poeticky laděných folkloristických myšlenek přes vtípy o originalitě turistiky za původními kulturami až po lehkou úvahu o kreationismu. Koncert tak nepůsobil jako setlist jednotlivých skladeb odehraných jedna za druhou, ale spíše jako klubové pásmo, v němž se hudba servíruje s přidavkem komunikace s diváky.

Výtku by si zasloužily z mé strany dva faktory. Prvním z nich je prostor Golemu, kde se zvuk kvůli nízkému stropu a členitosti sálu tlumí, láme a při takto orientované hudbě chvílemi i ztrácí. Druhým negativem jsou někteří zlínská diváci, kteří trávili koncert na baru při velmi hlasité alkoholické konverzaci, která chvílemi nepříjemně klubový koncert rušila.

Za pozornost kromě standardních skladeb formace určitě stála Balzarova basová improvizace a barokně laděné hlasové „sólo“, byt' z něj byl patrný vliv Bobbyho McFerrina, kterému Bárta velmi dobře předskakoval (a s nímž si také společně zajamoval) na jeho pražském koncertu. Diváci si nakonec vynutili dokonce dvě sady předavků, a tak Illustratosphere zakončila více než dvouhodinový koncert funkovou „I feel good“ od Jamese Browna.

Bárta a spol. zlínské obecenstvo přesvědčili, že ani po deseti letech zdaleka nemají vystřílený hudební ani osobní prach. Spíše naopak – jejich vystoupení mě jen navnadilo na další desetiletku s tímto fotografem vážek a jeho hudebním světem.

Hodnocení: 85%

Vyběhněte ²

(sami) se sebou,
aneb jak neskončit
po prvních pokusech

V první části našeho cyklu věnovaného kondičnímu běhu jsme si objasnili, proč začít běhat, a také jsme si vyzkoušeli, jak na tom fyzicky jsme. Pro ty, kteří mají chuť v běhání pokračovat, máme v dnešním článku několik rad a doporučení ohledně obutí, oblečení a také trénování.

Co na nohy

Základem je výběr vhodné obuvi. Noha je vaším nástrojem, který odvádí nejvíce práce a je také maximálně zatěžován. Proto si zaslouží co největší péči ve formě kvalitních bot.

Lze vybírat mezi dvěma základními typy obuvi – obuv silniční a obuv crossová (do terénnějších podmínek). Ve většině případů sice není problém vyběhnout v silniční obuvi na lesní pěšinu nebo naopak v crossové botě oběhnout kolečko po asfaltové cyklostezce, ale jde spíše o to, že typ boty vám udělá na určeném povrchu lepší službu. Ideálním řešením je mít dvoje boty. Nejen kvůli možnosti výběru podle typu terénu, do kterého se daný den zrovna pustíte, ale také proto, aby si noha odpočinula. Samozřejmě, že se běžecká obuv nevrábí jen pro muže – všechny solidní značky nabízí i specializované kolekce pro ženy. Tento typ obuvi je tím pádem přizpůsoben užší klenbě nohy, nižší hmotnosti, atp.

U značek a ceny není asi jednoznačná rada. Pokud přemýšlíte o pravidelném běhání, nezastavujte

se u cen pod 1 500 Kč. Ze značek doporučuji například New Balance a Mizuno. Populární značky jako Nike či Adidas rovněž produkují kvalitní obuv, nicméně zaplatíte navíc „za značku“. Kromě toho se výše uvedené „neznámé“ značky specializují na běh a disponují širším sortimentem.

Rada k nezaplacení: *Noha při fyzické námaze natéká, proto si kupujte běžecké boty aspoň o půl čísla větší. Nebo alespoň běžte na nákup v odpoledních hodinách, kdy je noha již „unavená“ po prochozeném dni.*

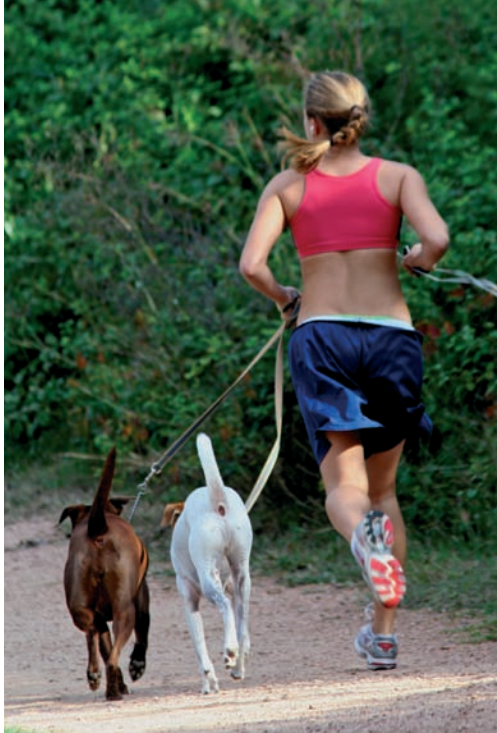
Co na sebe

I když se vám zdá, že venku je relativně chladno, oblékejte se na běhání méně než na procházku. Za chvíli se zahřejete a zbytečné oblečení navíc vám bude spíše vadit. Proto se oblékněte přibližně tak, jako by venku bylo o sedm až deset stupňů víc. Samozřejmě také dle své vlastní zimomřivosti. Zapomeňte také na stereotyp, že zhubnete pouze tehdy, když se „nabalíte“ a zpotíte. Nadměrným pocením spalování energie nepomůžete, naopak si uškodíte zvýšeným odvodem vody z těla.

Pár základních poznatků:

- Běžecké trasy nejsou módní mola – v oblékání nejde až tak o styl a značky, jako především o pohodlí a funkčnost
- Používejte jako spodní vrstvu po celou sezónu tzv. funkční prádlo (jeho hlavní předností je odvod potu od těla); druhou pro každou teplotu a roční období je již velké množství
- Horní vrstva absorbuje pot – především bavlněné tričko v letních měsících, mikina (podzim + jaro), kombinace s bundou v zimě
- Nezapomínejte na krytí hlavy kvůli ochraně před sluncem nebo před chladným počasím (šátek, čepice)
- Dámy – investice do kvalitní sportovní podprsenky se rozhodně vyplatí!

• Pro běhání ve zhoršených světelných podmínkách použijte oblečení s reflexními prvky, případně použijte i blikačku.

Jak proti nudě a směrem ke zlepšování

Nedržte se představy, že běhání je stereotypním pohybem konstantní rychlosti na větší či menší vzdálenost. Jako každý jiný sport si i běh vyžaduje kombinaci různých zátěží organismu, jednotlivých svalových skupin a aerobní náročnosti. Proto se nepřepínejte, protože vaše zlepšení je výsledkem postupných kroků, nikoli tréninkového přetěžování.

Standardní tréninkový běh

Délka běhu pochopitelně závisí na vaší výkonnosti a chuti; vždy ale běhejte tak, abyste nepřekračovali cca 80% hranici maximální tepové frekvence. Prakticky to vypadá tak, že při běhu byste měli být schopni mluvit, ne jen vysleňené sípat.

Trénink síly

Do této kategorie zahrnujeme tempový běh, běh s maximální spotřebou kyslíku, trénink rychlosti, dlouhý běh a výběhy kopců.

Lehký trénink

Po náročném předchozím dni se nebojte zařadit lehkou variantu, tedy vyklusání na několik kilometrů, případně jiné aktivity nezátěžující pohybový aparát.

Doplňkové aktivity

Trénink není samozřejmě pouze o běhu. Při běhu jsou zatěžovány klouby a záda, proto není od věci si doplnit svůj týdenní režim i o jiné druhy sportů, vhodným doplň-

kem je cyklistika, spinning, plavání nebo posilovna. Předejdete tak nebezpečí únavových zranění.

Odpočinek

Jednoduchou rovnicí je, že bez regenerace organismu nedosáhnete zlepšování. Je vhodné si během týdne zařadit jeden nebo dva odpočinkové dny, kdy vůbec nebudete trénovat, nebo budete relaxovat pouze při chůzi. Pokud vás něco bolí, neriskujte natržení svalu, šlachy nebo další zranění při přetížení problémových partií. Raději si dejte den, dva v klidu, nebo se věnujte takovým sportovním aktivitám, které je nebudou namáhat.

Trénink pro začátečníky

Na závěr jedno malé tréninkové doporučení pro úplně začátečníky a aerobní „zoufalce“. Není nutné jej dodržovat naprosto striktně, podle své kondice si limity posunujte sami, nicméně věřte, že asi po třech měsících byste měli být schopni odběhnout hodinu bez zastavení. Nezapomínejte ale, že hlavní je, abyste se cítili fyzicky i duševně dobře a s každým uběhnutým kilometrem na tom byli stále lépe.

1. týden:	tříkrát týdně 30 minut
2. týden:	tříkrát týdně 35 minut
3. týden:	tříkrát týdně 40 minut
4. týden:	tříkrát týdně 30 minut
5. týden:	tříkrát týdně 40 minut
6. týden:	tříkrát týdně 45 minut
7. týden:	tříkrát týdně 50 minut
8. týden:	tříkrát týdně 40 minut
9. týden:	tříkrát týdně 50 minut
10. týden:	tříkrát týdně 1 hodinu

Milan Otépka

Slavičinský fotbalový klub FC TVD Slavičín má za sebou velmi úspěšnou sezónu, ve které postoupil do Moravskoslezské fotbalové ligy (MSFL), třetí nejvyšší soutěže v Česku. Právě o tomto významném mezníku a také o mnohém dalším jsme si popovídali s obráncem Milanem Otépkou.

Tak tedy, začneme od začátku...

Jak jste se vůbec dostal k fotbalu?

K fotbalu jsem se dostal díky svému otci, který svého času dlouho aktivně hrál a potom také trénoval žáky FK Lužkovice.

Nyní už nějakou dobu hrajete za FC TVD Slavičín. Jak je to dlouho, co jste poprvé oblékl slavičinský dres?

Letos v zimě to bude téměř sedm let.

Jaký je váš nejlepší fotbalový zážitek (kromě postupu do MSFL)?

Co se týče mého aktivního fotbalového zážitku, tak to bude vstřelený gól na dorosteneckém turnaji ve Francii slavnému Ajaxu Amsterdam. Dalším fotbalovým zážitkem, kterého jsem se však účastnil jen jako divák, byl zápas FC St. Gallen – Liverpool.

Věřil jste v postup Slavičina do MSFL a jak poté probíhaly oslavy?

Ano, věřil jsem tomu, byli jsme dobrá parta. Oslavy probíhaly velkolepě a mohutně, stálo to opravdu za to.

Milan Otépka

Narozen **29.10.1981** ve Zlíně. S fotbalem začal v pěti letech v TJ Sokol Lužkovice. Od šesté třídy základní školy působil v FC Svit Zlín. Základní vojenskou službu vykonával v Dukle Lipník nad Bečvou, za kterou hrál po celou dobu výkonu vojenské služby. Poté se vrátil zpátky do Zlína, kde vytrval do roku **2003** a odtud se přemístil do Hanácké Slávie Kroměříž. Poté od roku **2004** začal působit ve Slavičíně, kde hraje dodnes.

Jakým způsobem probíhají tréninky? Změnily se například nějak po příchodu nového trenéra nebo při postupu do již zmiňované MSFL?

Tréninky máme čtyřikrát týdně. Většinou začínáme rehabilitací, následuje kondiční trénink, herní trénink a nácvik standardních situací.

Každý trenér má své metody, proto i s příchodem trenéra Straky se změnila forma a způsob trénování.

Dali jste si v kabině předem nějaký závazek, který by se týkal právě umístění v tabulce v letošní sezóně?

Závazek o konkrétní příčce nezazněl, avšak chceme se ve třetí lize udržet – to bychom si přáli snad všichni.

Hrál jste vždy na pozici obránce? Nepřál jste si třeba někdy vyzkoušet post útočníka?

Zrovna ve Slavičíně jsem si kromě gólmanského postu vyzkoušel všechny ostatní pozice (smích).

„Práskněte“ nám na sebe svůj největší fotbalový prohršek...

Jednou jsem nevstal na zápas, protože jsem byl na svatbě své „skoro“ švagrové. Bylo to velké a dlouhé a nějak to prostě nevyšlo... (smích).

6 NEJ MILANA OTÉPKY

- **Nejoblíbenější značka kopaček:** Umbro
- **Nejoblíbenější zápas v letošní sezóně:** Všechny vítězné
- **Nejoblíbenější trenér:** Vlastislav Mareček
- **Nejoblíbenější fotbalista:** Jiří Koubský, Petr Švach
- **Nejoblíbenější tým české fotbalové ligy:** FC Baník Ostrava
- **Stadión, na kterém bych si chtěl zahrát...** U nás – FC Baník Ostrava a FK Lužkovice, ve světě – Nou Camp Barcelona

Lubomír Flořeš

Lubomír Flořeš (1980) patří k nastupující generaci amatérských fotografů působících v našem regionu. Již několik let se věnuje fotografii se zaměřením na reportážní a portrétní snímky. Je aktivním členem brumovského fotoklubu a ukázky z jeho portfolia si můžete prohlédnout na webu www.flores-photo.net.

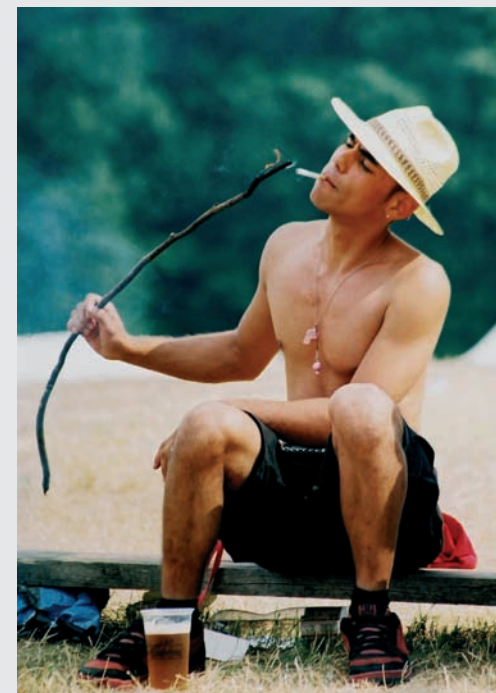
Lubo, vím, že fotíš relativně dlouho, ale sám přesně nevím, odkdy. Kdy ses dostal od nějakých momentek k tomu, že se fotografie pro tebe stala i určitým sdělením?

Když to vezmu časově, tak to byl asi rok 2001, kdy jsem si pořídil zrcadlovku. Asi tehdy nastal první zlom – cítil jsem a zároveň jsem si uvědomoval, že bych chtěl víc fotit a že se stávající technikou, to znamená s domácím kompaktkem, to nemá smysl. V tom roce jsem si pořídil pod stromeček první zrcadlovku od Canona. Tehdy to byl ještě kinofilm a tak to odstartovalo.

Kdybych pojal úplné prapočátky, tak třeba na školních výletech člověk vytušil, že ho focení baví. Pak následoval tatínkův Zenit, stará klasika, s nímž jsem si taky něco odfotil. Zenit má sice dobrá skla, ale taky to není ideální. Nakonec si člověk řekne – jo, když mě to baví,

postoupíme o level výš, a tak následoval Canon.

Ještě když se vrátím k tomu, co mě vedlo k focení – byly to ve velké míře rodinné fotky z mládí. Otec nám výborně zdokumentoval dětství na černobílé fotografii, jsou to výtečné fotky. Odtud si myslím, že mám vztah k fotografiím lidí. Když si otevřu ta alba, mají pro mě atmosféru, i když si odmyslím svůj osobní vztah k nim.

Vrátím se k technice. Víím, že jsi před nějakou dobou přešel od kinofilmu k digitálu. Proč se to stalo a proč je pro tebe digitální fotka zajímavější? Není dostatek času na to, abych se zlepšoval v technice focení. Abych dosáhl stejných výsledků jak z digitálu, tak z kinofilmu, musel bych u kinofilmu být na daleko vyšší technické úrovni, (nastavení času, clony, expozice), aby ta fotka byla výborná. Což u digitálu není taková nutnost, situaci si můžu nasnímat několikrát a fotku pak případně dopravit.

Ptám se i z toho důvodu, že mezi tábory zastánců klasické a digitální fotografie panují nesmiřitelné spory. Jsou zástupci kinofilmu, kteří jej považují technicky i „uměním nafotit“ za záležitost nenahraditelnou digitálním snímáním.

S tím určitě souhlasím. Fotka z kinofilmu je nesporně kvalitnější než fotka z digitálu. To rozlišení není stále takové jako u filmu, například kresba u tmavých míst. To je jedna věc. A druhá – kdo vyfotí prvotřídní fotku na kinofilm, kdo s ním umí pracovat bez jakéhokoli dalšího zásahu, to je pan fotograf.

Teď se obrátím právě k určitému teoretizování. O fotografii jako možnosti uměleckého zobrazení se vedou od jejího zrození vášnivé spory. Především v době etablování fotografického umění byla považována mnohými teoretiky a sociology umění (W. Benjamin, aj.) za podřadný druh umělecké tvorby, který je pouze neintenčním okamžitým odrazem reality

(na rozdíl např. od malby jako postupného zobrazení reality).

Určitě. Hodně je to dáno dobou a technikou. Proč vlastně vznikla fotografie – cílem bylo zachytit právě věrný a okamžitý odraz reality. Ale čím déle fotografie existovala, tím více fotografy lákalo vytvářet něco nového, posunout se dál. A došlo to do dnešní doby, kdy fotka jako taková je často pouze zdroj, základní materiál pro budoucí výtvarnou činnost. Fotografie se nejen aranžuje při svém vzniku, ale především se upravuje do finální podoby až po jejím vytvoření. Mnohdy to potom nemá s původní vyfocenou situací nic společného, je to samostatné dílo. Fotka je tak jen jednou z přísad budoucího výtvarného díla.

Mluvíme o tom, že se fotka upravuje do zcela jiné než prapůvodní podoby. Neztrácí pak svoje určité kouzlo snímání okamžiku? Není to pak už umělá záležitost?

Záleží na typu fotografie. Tu umělost a aranžovanost si totiž žádá do určité míry trh. Například módní a reklamní fotografie, plakáty, portréty zpěváků, herců, a podobně. To všechno prochází umělými úpravami.

Na druhé straně máš klasické standardní fotky a soutěže jako World Press Photo, tam jsou fotky pořízené „normálně“ nebo i za těžkých podmínek, třeba reportáže. Otázkou je, nakolik i ony prochází úpravou. Mohly být pořízeny za komplikovaných podmínek, fotograf většinou nemá čas řešit to, jakou má světelnost, a tak dále, ale samozřejmě to pak může dolaďovat. To už dnes uznává každý, že v počítači upraviš světlo, kontrast. To se děje dnes u každé fotky, která jde do tisku v novinách, časopisech, to je standard. Chtěl bych ale říct, že tím fotka určitě neztrácí svou hodnotu, obzvláště u těch reportážních, dokumentárních.

Jednoduchá otázka – černobílá, nebo barevná fotografie?

Podle situace. Používám obě dvě, záleží hodně na pozadí fotografie. Jestliže máš pozadí divoké a potřebuješ člověka z něj vytáhnout, pak černobílá fotka. Pokud je člověk v detailu a pozadí jen dokresluje atmosféru, tak proč ne barevná? Pak taky záleží na situacích. Když jsem fotil zabijačku, tak jsem věděl,

že barevná fotka je nesmysl. Ztrácí hodnotu, své kouzlo – lidi jsou oblečení různě, jsou tam různá pozadí, barevně by to rušilo. Černobílá fotka navíc dává tradicím, folkloru určité kouzlo. Na druhou stranu, Jízda králů může být klidně černobílá i barevná, protože ona je právě hodně o barvách, výzdobě. Mnohdy si fotku udělám jak barevnou, tak černobílou a pak teprve vybírám.

To byla jedna polarizace. Zkusím na tebe vytáhnout ještě jednu: tvář vs. tělo? Víš, že zkušenosti máš s tváří – máš chuť dělat i akty? S tváří – bez tváře? Celky – detaily?

Akty – ano. S tváří určitě jo. Třeba detaily těla, to asi ne. Ale možné je všechno, vývoj fotografa je různý a stát se během doby může všechno. Ale fotograf musí mít pro detaily vidění, citění, nějakou představivost a k tomu všemu musí dospět. Takže zatím mě k tomu nic nevede a netáhne.

Z velké části fotíš lidi. I pro mě jako laika je zachycení člověka těžký úkol, není to statická věc jako krajina, nebo když fotíš nějakou aranžovanou scénou. Co tě láká na focení lidí?

Ta fotka je pokaždé jiná, člověk je pokaždé jiný, má pokaždé jiný výraz ve tváři, je to jiná situace. Samotného člověka nevyfotíš nikdy stejně. Důležité je na tom taky to, že když fotím, fotím většinou na dálku, fotografování lidí to netuší, takže nejsou zkraseni tím, že ví o fotografování. Zachytím tak opravdu atmosféru dané situace a to, co se děje, je reálné na té fotce.

Není to tak trochu voyeurismus?

Do určité míry jo, ale o čem je reportážní fotka? Je to o pronásledování a zachycení dané situace.

Když se podívám na tvé fotky, především mám na mysli ty reportážní, portrétní, vždy mě na nich zaujme, že zachycuješ

lidi v naprosto normálních situacích. A zajímavé pro mě je to, že z toho člověka dokážu něco vycítit, něco si představím. Zajímalo by mě – když máš například několik fotek jednoho člověka, jakým způsobem pak vybíráš (podle jakých kritérií), která z nich „půjde ven“ a co bude veřejně prezentovatelné? Jedno kritérium je jasné – nikdy ta fotka nesmí danému člověku nějak ublížit, urazit ho. To si nikdy nedovolím dát ven. To je jedno z hlavních kritérií.

Často si až tak vybírat nemůžeš. Když je svatba, pak máš hodně fotek, hodnotíš estetické i technické parametry a třídíš. Pokud jde o reportážní věci, tak jsi mnohdy rád, že člověka zachytíš třeba jen jednou, moc šancí na opakování snímku nemáš. A pak je fotka buď dobrá a pustíš ji, nebo ji bohužel musíš vyřadit. Ať už z technických nebo osobních důvodů.

Podle čeho si vybíráš lidi, které fotíš? Samozřejmě na akcích můžeš chodit a házet jednu fotku za druhou, ale vím, že to

neděláš. Kde je pro tebe to vnuknutí „tohle chci vyfotit“?

Mezi první oběti na různých akcích patří většinou známí. A potom je to zajímavost člověka, který se mi zdá zajímavý vizáží, okolím, ve kterém se nachází. Třeba krásná blondýna potácející se po kotníky v blátě na festivalku, to prostě přijde samo... Je to jako když sedíš při lovu na čekaně, pozoruješ okolí a čekáš, co se kde mihne. Je to o tom – sledovat okolí, čekat, co ti daná doba, místo a podmínky (počasí, alkohol) namíchají za koktejl. A pak už sbíráš ty momentky.

Staří bardové fotografové mi říkali – fotit, fotit, fotit.

Trochu jsi naťuknul jednu věc, na kterou jsem se původně ani ptát nechtěl, ale zkusím to i takhle drze. Zmínil jsi krásnou blondýnu, samozřejmě je pro tebe hezká holka zajímavá. Ale – nakolik je pro tebe jako fotografa zajímavý i muž, kdy je pro tebe situačně a esteticky zajímavý, případně krásný a vhodný na vyfocení? To jsem ještě neřešil, nad tím jsem nepřemýšlel. Ale vůbec bych se nebránil tomu nafotit mužské akty, v tom nevidím problém. Ale že bych přemýšlel při focení nad tím, že je ten či onen zajímavý nebo krásný jako muž, to ne. Jde to pro mě ze situace – například Jízda králů – to je čistě mužská záležitost, že jo.

Bráno z genderového úhlu pohledu, je to hodně šovinistická záležitost...

Přesně tak. Při focení to vypozeruješ – ať už to je chlap nebo ženská, že to v sobě má, že je fotogenní/á. Když se na člověka podíváš přes foťák, tak vidíš, že to má nebo nemá smysl fotit, to přijde samo.

Řekl jsi zajímavou větu – „když se podíváš přes foťák“. Máš přes aparát jiný pohled než třeba teď, když sedíme v hospodě?

Určitě. Nevím, jak bych to popsal, ale když jsi v přírodě, ve městě, v krásném prostředí, vše to vidíš, ale do foťáku to nedostaneš. Říkáš si, to je krásna, ale nafotit to je nemožné, protože když se podíváš objektivem, zjistíš, že fotka to nedokáže zachytit. Stejně tak je to i u lidí – podíváš se a vidíš, jestli ano nebo ne. Pohled přes objektiv vypadá zkrátka a dobře úplně jinak.

Co bys na závěr doporučil nebo poradil těm, které láká fotografování a neví odkud začít? Co by měli udělat pro to, aby focení pro ně nebylo jen čistým dokumentováním ve smyslu snímků z dovolené, z akcí a podobně, ale aby focení bylo něčím zajímavým i pro ty ostatní?

Staří bardové fotografové mi říkali – fotit, fotit, fotit. Člověk se „vyfotí“. Na setkání fotoklubu v Brumově, když přijdou nováčci a donesou ukázat své první fotky, tak klasickou odpovědí těch veteránů je „tak jsme začínali všichni“. Je to opravdu o tom vyfocení se, tím si projde každý, kdy fotíš všechno, co vidíš. Pak nad tím začneš přemýšlet, čím déle fotíš. A právě skrz objektiv začneš vidět věci jinak než předtím, srovnávat si je a fotit něco jiného.

Takže fotit, fotit, fotit. A když člověk navštíví fotoklub, setká se se zajímavými lidmi z regionu, pozná díky soutěžím i to, jak se fotí v republice a jak se může v jednotlivých klubech rozdílně hodnotit stejná věc. Důležitá je komunikace s dalšími fotografy, zjistit, co si myslí a proč. Jinak kupředu nikdo nepůjde, bez interakce a kritického pohledu odjinud. Ale každý si samozřejmě může hledat svoji cestu.

autor Gabriela Pindáková foto archiv divadla

Divadlo Pařez

Kultura ve Slavičíně je zastoupena řadou výtvarníků, hudebníků, fotografů, keramiků, zkrátka umělců všeho druhu. Jako v jednom z mála okolních měst se zde drží tradice ochotnického divadla, která je zastoupena hned dvěma amatérskými soubory – divadlem SemTamFór a „služebně“ starším souborem Pařez.

Divadlo Pařez s počtem členů pohybujícím se mezi patnácti až dvaceti členy se pravidelně schází od roku 1993. Za tuto dobu pod vedením *Jaroslava Pindáka*, autora scénářů původních her, uvedlo 12 kousků. Divadlo nesdružuje profesionální herce se zkušenostmi z účinkování na velkých scénách, ale především lidi se zájmem o divadlo a také o participaci na vzniku divadelní hry od jejího počátku až k samotnému uvedení hry pro širokou veřejnost.

Od rozdělení rolí, uchopení textu, čtených zkoušek, práce na rozvržení scény, náročné výroby kulís, kostýmů a veškerých dekorativních prvků až po postupné nastudování hry a individuální pilování role k premiéře uplynou většinou dlouhé měsíce. Časově náročnou přípravu vyváží snad jen pocit zadostiučinění nad dobře odvedeným dílem a také to, že divák spokojeně odchází ze sálu.

Pařez se kromě hostování po okolních vesnicích účastní také nejrůznějších charitativních a kulturních akcí, přičemž nezapomíná ani na tradiční akce pořádané městem Slavičín. Mezi typické poznávací znaky „pařezáckých“ her patří pohádkově laděný příběh doplněný písničkami a humornými dialogy s hlubším podtextem. Neschází samozřejmě ani zdůrazněná pointa s poučením na konec, forbíny před oponou či občasné zařazení úvodního semináře. Pro inspiraci k mnohým z těchto prvků autor nešel daleko a čerpal z dnes již notoricky známé tvorby dramatiků 20. století.

29. listopadu 2008 měla premiéru aktuální hra *Krátery*, kousek s vědecko-fantastickými prvky odehrávající se v jiné časové dimenzi. Nová hra je v současnosti teprve v plenkách, ale diváci se určitě můžou začít těšit. Proto do další divadelní sezóny přeje Pařezu nevyprchávací entuziasmus a invenci při práci!

Jan Rosák „Dneska se nikdo nehrne do sponzorování kultury.“

autor Jana Žáčková
foto archiv Divadla Semtamfór

Aby bylo jasno je komedie plná nedorozumění. Zažil jste někdy ve svém životě podobný den?

Takhle vyhraněný asi ne. Hra *Aby bylo jasno* Alana Ayckborna je pochopitelně jedna veliká nadsázka. Ale je nesmírně vtipně napsaná a doufám, že námi taky vtipně zahráná. Avšak podle toho, jak reagují diváci, mám pocit, že se jim líbí právě ta krkolomná zápletka. Ona je vlastně docela logická, vychází totiž jen z prostého lidského nedorozumění, kterých je mezi námi spousta. Z čehož vyplývá, že i v reálném životě vznikají podobně kouzelné situace. Takže, i když je tato hra psána s nadsázkou, ve skutečnosti od reality vzdálená není.

Když jsme u nedorozumění, jak je řešíte vy ve svém životě?

Jak které situace. Musím říct, že někdy se nechám unést situací, tedy hlavně za volantem. Pokud mluvíme o rodinném nedorozumění, tak naštěstí jsem se do podobné situace jako ve hře *Aby bylo jasno* prozatím nedostal. Ani sám nevím, jak bych se v takové situaci orientoval. Ale snažím se řešit věci s nadsázkou, to je přece ten nejhezčí způsob, jak se to dá zvládnout.

Divákům se líbí krkolomná zápletka.

Když se řekne „Jan Rosák“, většina lidí si vás vybaví v pozici úspěšného moderátora a hlasatele. Jak jste se dostal k divadlu?

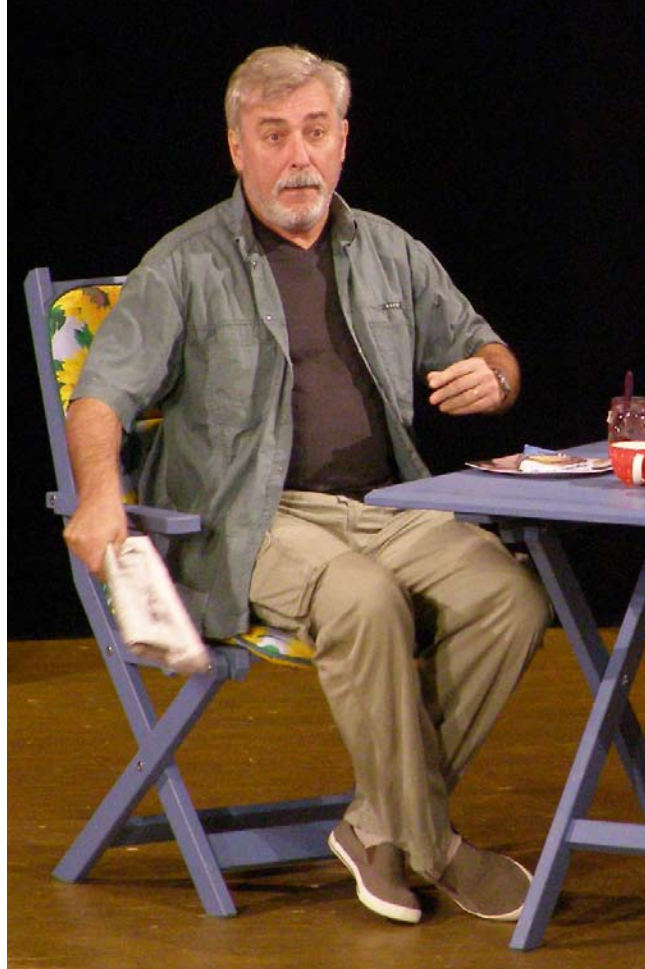
Divadlo jsem hrál už při středoškolských studiích. Potom jsem to zkoušel na DAMU, kam jsem se nedostal. V té době se však herectví ještě nedalo studovat jinde, nebyly konzervatoře, vyšší odborné školy, možná bych šel touhle cestou. Ale k tomu, co dělám dnes, jsem se dostal obloukem přes rozhlas a televizi. A dá se říct, že té delší, ale ohromně zajímavé cesty nelituju.

Tahle inscenace se hraje pod Fanny agenturou, která funguje jako zájezdové divadlo. Jak jste se dostal k Fanny agentuře?

Vybral jsem si tu nejlepší. (Pozn. autora: vzhledem k tomu, že rozhovor byl natáčen v šatně, kde se po představení balili ostatní herci, i oni přispěli svými poznámkami)

Na pozvání divadla SemTamFór a města Slavičín přijela pražská Fanny agentura, která odehrála v sobotu 14. listopadu 2009 na slavičinské Sokolovně anglickou situační komedii *Aby bylo jasno* od Alana Ayckborna. V inscenaci se nám představili Dana Homolová, Otto Kallus, Veronika Nová a Jan Rosák.

A právě s Janem Rosákem jsme se po představení sešli v šatně a povídali si o dané inscenaci, divadle a také o jeho životě.

Dana Homolová: Já když jsem to připravovala, tak jsem přesně viděla v té roli Honzu. To je role, kterou nikdo takhle nezahraje.

Otto Kallus: Ještě by to zvládnul George Clooney, ale ten nechtl.

Jan Rosák: Ten chtěl, ale nemohl. Jazyková bariéra zvítězila, nemohl se naučit text v češtině. (smích)

V současné době žijete za Prahou, konkrétně v Mníšku pod Brdy, kde jste měl své divadlo. Jak vypadal repertoár?

To bylo stagionové divadlo, které má docela malou kapacitu. Zvali jsme soubory z Prahy, například ty, které hrají v Divadle Ungelt či v Divadle v Řeznické. Bohužel jsme tuto činnost museli posléze ukončit, protože jsme nedostávali žádné dotace a ani jinou podporu ze strany města. Na začátku se nám docela dařilo, avšak kvůli finanční krizi nám odpadli sponzoři a dnes se nikdo do sponzorování kultury nehrne.

Pocházíte z Ivanovic na Hané, jak často se dostanete z Čech na Moravu?

Já jezdím na Moravu dost často, avšak pohříchu málo do Ivanovic na Hané. Na Hané už nemám nikoho z příbuzných, takže proto tam jezdím minimálně. Tím víc mě potěší, když mi z mého rodiště někdo napíše. Nedávno mě z Ivanovic na Hané dost vyděsili. Dostal jsem odtamtud parte, že umřel Jan Rosák. A když dostanete parte, že jste umřel, tak už vás to docela vyděsí. Naštěstí to byl jen jmenovec.

autor Lenka Dulíková foto www.en.wikipedia.org

Vánoční poleno (Bûche de Noël)

Bylo nebylo, za sedmero horami, v zemi zvané Francie se lidé v tuhých zimách ohřivali u krbů a ohnišť. Na Štědrý den šel každý pán domu do lesa pro velké poleno, které se za bujarých oslav přiložilo do ohně. Lidé věřili, že popel z polena má velikou moc, neboť prý uměl ochraňovat dům i s jeho obyvateli před zlou mocí ďábla. Z tohoto pohanského rituálu se postupně vyvinul vánoční zvyk, který bohužel zanikl s rozvojem otopných soustav v moderních domácnostech.

Zvyk však nevymizel úplně, z „dřevěného polena“ se ve Francii stalo oblíbené vánoční cukroví. My vám nyní přinášíme na tuto pochoutku recept a přejeme vám dobrou chuť!

Na korpus potřebujeme:

100 g mletého cukru
100 g polohrubé mouky
5 vajec
vanilkový cukr
špetku prášku do pečiva

Na krém potřebujeme:

100 g kostkového cukru
půl šálku vody
3 žloutky
250 g másla
100 g čokolády (na vaření)
káвовý extrakt (může se případně použít i trocha kávy)

Postup:

Korpus vznikne tak, že smícháme 4 žloutky s cukrem a vanilkovým cukrem a přidáme celé vejce. Vše několik minut mícháme. Pomalu přispáváme mouku a poté přidáme i prášek do pečiva. Z bílků si vyšleháme sníh, který opatrně přidáme do těsta.

Na plech si položíme papír na pečení zlehka potřený máslem. Na papír rozetřeme těsto.

Přichystaný korpus pak vložíme do předehřáté trouby (200 °C) a pečeme asi 10 minut.

Upečený korpus vytáhneme, převrátíme i s papírem na čistou plochu a zakryjeme vlhkou utěrkou.

Máslový krém připravíme následujícím způsobem: nad malým plamenem necháme rozpustit cukr ve vodě, dokud nevznikne hustý sirup. Poté sirup pomalu vmícháme ke žloutkům a šleháme, dokud směs úplně nevychladne. Do směsi přidáme změkklé máslo a mícháme až do hladkého krému. Krém si rozdělíme na dvě části. Jednu ochutíme kávou, druhou smícháme s rozpuštěnou čokoládou.

Z korpusu opatrně stáhneme papír. Pak ho celý potřeme kávovým krémem a opatrně jej zabalíme. Odřezeme nerovné konce rolády, které nám poslouží jako imitace uřezané větve z polena. Roládu potřeme čokoládovým krémem a na její bok přilepíme jeden odřezaný konec, který rovněž potřeme čokoládovým krémem. Abychom utvořili věrohodnou imitaci kůry, pomůžeme si vidličkou, kterou do krému opatrně vyrýsujeme čáry po celé délce rolády. Vánoční polínko dekorujeme podle libosti. Abychom docílili zimní atmosféry, můžeme ho například posypat kokosem. Nyní nezbyvá, než upečenou dobrotu ochutnat a popřát vám pěkné prožití vánočních svátků!

Před úsvitem Před soumrakem

autor Richard Černý foto warnerbros.com

Při pohledu do TOP žebříčků filmů ve filmových databázích je patrné, že přední příčky obsazují filmy s jasně určenou syžetovou strukturou. Příběh se v nich nastíní, vyvíjí a ve většině snímků i dokončí. Točí se ale i daleko skromnější filmy co do příběhu nebo výpravy, které se vás mohou zvláště dotknout a zůstat vevnitř jako vaše filmové TOP. Dva z takovýchto snímků se pokusím představit v tomto dílu „filmové klasiky“, kterou začínáte číst.

První z obou (na sebe navazujících) filmů je velmi jednoduchou romancí o setkání dvou neznámých lidí ve vlaku. Drze arrogantní Američan vs. mírně potrhá francouzská studentka. A pouze 14 hodin, nekonečný dialog, souznění i dohady. Opravdu – to je celý příběh a pokud se díváte, proč je zrovna „tohle“ v klasice, pochopíte po zhlédnutí. „Před úsvitem“ stojí a padá na konverzaci obou hrdinů, na vývoji jejich vztahu během několika hodin, na kouzlu, které v sobě dokáží objevovat. Je zvláštní, jak po několika minutách přestanete myslet na to, kdy přijdou další herci. Nebudou vám chybět; záběry, slova a věty pouze ve dvou vás zachytí a nepustí. K ději prozradím jen to, že při ranním rozloučení na nádraží si dají rande přesně za půl roku na stejném místě.

Po devíti letech. **Before Sunset**. Ethan Hawke přijíždí do Paříže jako úspěšný spisovatel, který představuje svou knihu inspirovanou zážitky z výše uvedené cesty do Evropy. Na autogramiádě se objeví jeho dávná láska na jednu noc. Začíná další společně strávený čas, tentokrát ne noc, ale den. Teprve nyní se dozvídáme, co se před lety stalo – na domluvené rande na nádraží přijel jen on, ona nemohla. Ani jeden neměl telefon nebo adresu toho druhého. Pro oba začal jiný život, který si nyní po letech navzájem popisují – úspěchy, zklamání, sny a také vzpomínky na dobu před lety. Oba hrdinové se navzájem opět poznávají během dlouhého dialogu, který hltáte s napjatým očekáváním. Co se stane tentokrát? Samozřejmě neprozradím ani slovo, snad jen to, že ani pokračování si nic nezadá se zvláštní romantikou dílu prvního.

„Před úsvitem“ jsem si našel kdysi za studentských let nějakou náhodou ve filmovém klubu na kolejích. Omámení, které mi tato nezvyklá romance přinesla, jsem přičítal věku i svému rozpoložení. Postupně se ale ukazovalo, že to nebylo jen kouzlo daného okamžiku, ale určité souznění. Dalších devět let jsem čekal na to, jestli bude otevřený příběh

Před úsvitem

Before Sunrise

Drama / Romantický
USA / Rakousko / Švýcarsko, 1995, 105 min

Režie: Richard Linklater

Hrají: Ethan Hawke, Julie Delpy, Andrea Eckert, Erni Mangold, Hans Weingartner, Peter Ily Huemer, Adam Goldberg

Před soumrakem

Before Sunset

Romantický / Drama

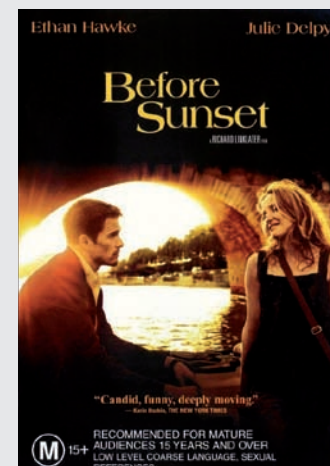
USA, 2004, 80 min

Režie: Richard Linklater

Hrají: Ethan Hawke, Julie Delpy, Albert Delpy

dokončen. Zestárnul jsem stejně jako dvojice z filmu a s hořkosladkým pocitem sledoval jejich tápavé kroky po letech. A viděl i sám sebe. Dočkal jsem se pokračování, ale ne dokončení. Asi tak jako to chodí v reálném životě; jsou věci, které nikdy neskončí po prvním kroku, po prvním opojení a... po rozloučení. Nesete si je v sobě navzájem a je jedno, jestli se trvání měřilo na roky nebo několik hodin.

Hodnocení: 90 %

autor Jan Mana foto becksearlescott.files.wordpress.com

Několik málo slov ke KONCEPTUÁLNÍMU UMĚNÍ

1. část

Návštěva blíže nespecifikované galerie současného umění se může stát pro mnohé nepřipravené návštěvníky šokem, a to nikoliv proto, že obsah děl je natolik šokující, že by návštěvníka uváděl do nesnesitelných rozpaků nad zobrazeným tématem, ale spíše proto, že vystavené „umělecké artefakty“ se mnohdy nebudou lišit od počůraného rohu zdi před galerií, či ještě hůře – v galerii, do níž jste si poctivě zakoupili vstupenku, nenajdete zhora *NIC*. Šok brzy vystřídá představa, že umění dnes může dělat každý bez sebemenších znalostí či dovedností. Prožitý šok je navíc ještě doprovázen otázkou: „Je to umění?“, přičemž odpověď zní: „Ano, ale umění KONCEPTUÁLNÍ.“

Je třeba říct, že umění je dynamický a tedy i těžce uchopitelný pojem. Je úzce svázán s danou společenskou situací a s myšlením své doby: můžeme si jej představit jako věčně se měnící dynamickou strukturu s určitými vlastnostmi, přičemž každá jednotlivost této struktury získává dnes více a zítra méně na významu. Nechtěl bych však čtenáře navést na myšlenku, že by bylo umění jedna „velká chaotická hra“, spíše se pokouším naznačit, že pojem umění je organického charakteru a zasahuje do celé řady dalších disciplín (sociologie, filozofie, estetika a další). V následujících řádcích bych rád nastínil určitou genealogii konceptuálního umění a zaměřil se na jedno konkrétní dílo.

Kořeny konceptuálního umění můžeme hledat již v době manýrismu (16. století), avšak nejdůležitější mezník nacházíme na začátku 20. století. Tímto určujícím bodem se stává francouzský umělec **Marcel Duchamp**, který v roce 1917 vystavuje objekt „Fountain“ (Fontána, někdy též označovaná jako Studánka). V celé historii umění bychom našli jen málo uměleckých děl tak důležitých pro další vývoj umění, jako právě tento objekt. S trochou nadsázky bychom mohli

umění dělit na „umění před Duchampem“ a „umění po Duchampovi“. Dovolil bych si však předpokládat, že Duchamp má na umění dneška stejný vliv, jaký měl na renesanci vynález perspektivy. Fontána se řadí do takzvaných ready-made. Jedná se o díla někým vytvořená (většinou pro běžnou potřebu) bez jakýchkoliv uměleckých ambicí, která jsou zpětně umělcem stavěna do nového kontextu vnímání (u Fontány je tento nový kontext vytvořen přenesením pisoáru do galerijního prostoru). To, co se může na první pohled jevit jako rozmar umělcova ega, má mnohem hlubší přesah. Duchamp svými ready-made upozorňuje na estetické kvality vybraného předmětu, jak se s oblibou bagatelizuje interpretace těchto děl. V případě Fontány vytváří důmyslně promyšlenou reakci na tehdejší situaci, v níž se umění nacházelo – Fontána „měla sloužit jako protest proti estetizaci moderního umění“, píše Jindřich Chalupecký (přední český výtvarný a literární teoretik, poz. kor.). Za neméně významný fakt považuji samotný proces vzniku Fontány, kdy byla řemeslná práce z umělcovy strany zcela cíleně vypuštěna, aby byla nahrazena prací čistě myšlenkovou, tedy konceptuální.

Nový kontext, který je zde recipientovi nabízen, se týká autonomie tvůrčího gesta. Umění bylo doposud posuzováno z hlediska estetických kvalit, které více či méně v historických proměnách souvisely s řemeslnou schopností či s autorovou osobností. Duchamp se těmto aspektům vymezil, čímž nesmazal jejich platnost, pouze poukázal na to, že se tyto aspekty nutně nepodílejí na kvalitě uměleckého díla. Hodnotou umělecké tvorby není ani estetická kvalita, ani autorova osobnost sama o sobě. Hodnotovou konstantou umění vždy zůstává tvůrčí myšlenkový pohyb, který umožňuje dynamický rozvoj umělecké tvorby individuálně i pro lidstvo jako celek.

WikiReader aneb Wikipedia v kapse

V říjnu 2009 společnost Openmoko Inc. představila svůj nový produkt – WikiReader, který se vzápětí stal bestsellerem na známém zahraničním e-shopu Amazon. Pojďme se společně podívat, co všechno umí a jaký je jeho potenciál.

Jak už název napovídá, jde o kapesní *off-line* podobu otevřené internetové encyklopedie – **Wikipedia**. WikiReader obsahuje 3 miliony článků v angličtině, které pocházejí z wikipedia.org, do budoucna však byly přislíbeny i další jazykové verze.

Aktuálnost informací z Wikipedie lze zajistit dvěma způsoby. Prvním je stažení cca 4 GB souboru zdarma ze stránek WikiReaderu a jeho uložení na microSD paměťovou kartu pomocí čtečky. Druhá možnost je objednání ročního předplatného, jehož součástí je dodání microSD karty s aktuálním obsahem Wikipedie každého půl roku.

Nyní se pojďme podívat na některé vlastnosti WikiReaderu. Jeho nespornou výhodou je jednoduchost ovládání. WikiReader má **černobílý dotykový LCD displej o úhlopříčce 3,7" a rozlišení 240 x 200 pixelů**. Černobílý displej ale není na škodu, reflexní displej je totiž lépe čitelný na přímém slunečním světle než barevné LCD. WikiReader dále obsahuje 4 tlačítka: on/off, search, history a random, které umožňují vyhledávat článek na požadované téma, zobrazit historii prohlížení a nebo náhodný článek. K zadání hledaného výrazu slouží klávesnice zobrazená na displeji, která je ovládaná dotykem. Při čtení článku stačí táhnutím

WikiReader
padne
každému do
ruky.

prstu po dotykovém displeji posunovat textem. Je tak vhodný pro každého, včetně dětí a starších lidí.

WikiReader je napájen dvěma bateriemi typu AAA a vydrží na jedno nabití až jeden rok při běžném denním používání okolo 15 minut. **Rozměry** celého zařízení jsou **10 x 10 x 2 cm a váha 120 gramů**.

Samozřejmostí u Openmoko Inc. je otevřenost jejich produktů. Jsou k dispozici zdrojové kódy veškerého používaného softwaru, a to pod svobodnými licencemi GNU/GPL a BSD, které umožňují software libovolně upravovat a šířit. Díky této otevřenosti se krátce po uvedení objevila podpora pro zobrazování obrázků ve WikiReaderu a byly vytvořeny nové aplikace jako kalkulačka a hry. Jak je u této společnosti dobrým zvykem, v brzké době by mělo dojít i ke zveřejnění kompletních specifikací hardware a schémat WikiReaderu.

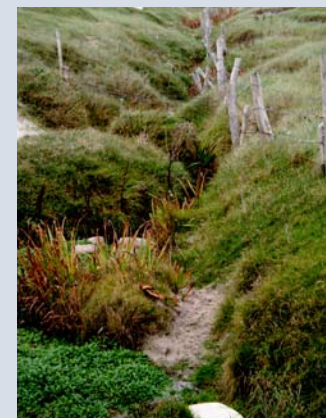
Můžeme se tedy už jen těšit na to, co z něj komunita lidí sjednocená okolo WikiReaderu dokáže postupně vytvořit a jaký bude jeho úspěch. Již teď je pro mnohé uživatele lákavá představa, že si do WikiReaderu uloží i jiné encyklopedie (např. Openmoko wiki), manuálové stránky nebo e-knihy. Doufejme, že si WikiReader k lidem najde svou cestu a pomůže jim kdykoliv najít správné informace kdekoli na světě.

Web: <http://thewikireader.com>
Cena: 1699 Kč (99 \$)

Na cestě aneb On The Road

1. část

Přípravy na let do západního Irsku

Už dlouho jsem nikde nevycestoval a nějaké mé druhé já mi říkalo, že je čas to změnit. Protože mám přítele v Irsku, nebylo o čem přemýšlet. Rovněž jsem si říkal, že budu konečně moci srovnat Irsko se Skotskem, kde jsem pobýval dva měsíce. Na stránkách www.kralovna.cz jsem si našel spoje: *Praha – Dublin* s odletem 25. září ve 4:50; odlet *Dublin – Praha* 5. října ve 2:30. Má cesta tedy vyšla na rovných jedenáct dní. Proč jsem zde uvedl časy letu? Velmi důležitá informace, na kterou budu příště myslet, když někam poletím.

Při psaní tohoto článku jsem se rozhodl uvést některé náklady na cestu, abychom měli představu co, kde a kolik stojí. Nejdůležitější věc, a sice letenka, přijde jednu osobu na 2700 Kč včetně tax (tam i zpět). Ale pozor, když si nepořídíte elektronickou letenku, budete na letišti platit ještě 250 Kč za odbavení. Vše jsem si proto zařídil předem. Elektronické odbavení můžete provést 24 hodin před odletem a samozřejmě je zadarmo. Při odbavení si vytisknete palubní lístek a plán letu. Vše je vysvětleno na stránkách společnosti, se kterou letíte. Měl jsem trochu problém při zpátečním letu, protože jsem nevěděl, zda se mám odbavit. Zkoušel jsem to asi dva dny před odjezdem, ale systém mi to nepovolil. Nakonec ale vše

stačí vyřešit až přímo na letišti. Připravte si drobná eura a centy, chcete-li platit co nejméně. 1 euro vás vyjde asi na 6 minut spojení se světem, tak je dobré mít vše připravené dopředu (hlavně číslo elektronického ticketu). Za tiskárnu zaplatíte rovně 1 euro.

Blíží se doba mého odletu, takže přidám několik praktických poznatků.

Asi hodinu před odletem se můžete odbavit a projít bránou k vašemu letu. Zde vás ještě čeká proskenování vašeho příručního zavazadla a nakonec i vás. Pro kuřáky je ještě dobré si zajít do Free shopu a koupit si nějaké ty hřebíčky do rakve. Pak už se začínáme rozjíždět po ranveji a odlepujeme se od země...

Je 5:50 ráno, probouzím se z asi hodinového spánku. Máme se připoutat, protože budeme přistávat. Než jsem usnul, zaslechl jsem kapitánovy informace o letu. Říkal něco o 11 tisících nad mořem, o venkovní teplotě -55 °C a o tom, že letíme zrovna nad Manchesterem. Viditelnost byla pěkná a Manchester opravdu nádherně zářil.

Na letišti mě čekal irský kamarád, který mi už zakoupil lístky na autobus. Ty si můžete koupit v automatu nebo přímo u řidiče. Poplatek za celodenní lístek činí 6 euro. Ovšem pozor, tento lístek platí jen na autobusy, které jezdí po Dublinu. Přijeli jsme na hlavní autobusové nádraží, kde jsme si zjistili další spoj, který nás doveze na severozápad Irsku. Cílovou stanicí bylo městečko *Ballina*. Kam směřovaly naše kroky a jaké zážitky jsem v Irsku nasbíral, si povíme až příště...

autor Martin Holec foto Openmoko inc./thewikireader.com

autor Kilián Hrdina foto Kilián Hrdina

O kontinuitě lidské paměti aneb

archeologie v zajetí hádanek

autor Tomáš Chmela foto Tomáš Chmela

Z mnohých míst jižního Valaška se nám naskytne pohled na rozeklaný, nezvykle táhlý hřeben Vizovických vrchů. Věvodí mu majestátná hora neobyčejného názvu – Klášťov. Každoroční cíl stovek zanícených turistů a milovníků přírody však už léta budí učiněný rozruch v badatelských kruzích.

Klášťov se v zorném úhlu archeologů objevil před bezmála sto lety, přesto nad tímto neobyčejným místem visí množství otazníků, které pramení především z nejnovějších terénních výzkumů. To, že archeologický výzkum nepřináší vždy jen odpovědi, ale často i série nových otázek, není žádnou novinkou. V případě Klášťova to však platí dvojnásob.

Máme ale aspoň kousek pevné půdy pod nohama? Co víme o této mlhami zahalené hoře? Poprvé byl Klášťov osídlen ke konci doby bronzové v souvislosti s první velkou „kolonizací“ jižního Valaška v období kultur popelnicových polí. Tehdy byl jeho vrcholek obehnan mohutnou hradbou z kamene,

dřeva a hlíny, která se tyčila do výšky několika metrů. Někdy na počátku doby železné (7. stol. př. Kr.) však život na Klášťově utichl. Proč? To nevíme. Na jak dlouho? Na téměř dva tisíce let. Až v 9. století našeho letopočtu se na Klášťově opět objevují lidé. Tehdy, v období raného středověku, zde vzniklo výšinné sídliště. Raný středověk, příznačný příchodem našich genetických prapředků Slovanů, však na Klášťově zanechal ještě jednu podivuhodnou stopu v podobě stovek železných předmětů, které zde byly během archeologických výzkumů nalezeny. „*Hora bohů*“ nebo „*valašský Olymp*“, to je jen namátkový výběr přívlastků, kterými lidé Klášťov začali nazývat.

Ukazuje, jakým směrem se ubírá výklad nejhojnějšího výskytu raně středověkých kovářských výrobků ve střední Evropě na nehostinné hoře kdesi ve Vizovických vrších.

Posvátný prostor, kam mohly být přinášeny dary, do míst co nejbližší bohům sídlícím v nebeských oblacích, je jistě láková hypotéza, která si však žádá dalšího ověření. Existuje ale ještě nějaký úhel pohledu na tuto v minulosti dvakrát osídlenou výšinnou lokalitu s prisuzovaným sakrálním významem? Pověsti a legendy tradované v kraji pod Klášťovem výmluvně hovoří o „světě nadpřirozena“, který lidé v Klášťově spatřovali. Čert, černokněžník, zjevující se kačeny, kůň, zlatý čagan, propadlý zámek či klášter, zakopané poklady nebo kobylí studánka – namátkový exkurz do světa klášťovských bájí ukazuje, že nadpřirozeno bylo ve vztahu k hoře přirozenou asociací v myšlení zdejších lidí. „*Ludě sa tam báli chodit*“, slyšel jsem nejednou také já od obyvatel na dohled vzdáleného Vysokého Pole. Shoda s mnohými archeologicky zachycenými skutečnostmi je opravdu pozoruhodná. Jak je možné, že v ústní tradici přetrvaly až na práh moderní doby

zkazky o „hradu“ či sídlišti na vrcholu hory, které zaniklo prakticky beze stop před více než jedním tisícem let? Lze spojovat přirozený respekt k hoře vyjádřený v řadě místních pověstí s jejím možným sakrálním významem v období raného středověku? V případě kladné odpovědi bychom museli uvažovat o jakési myšlenkové či narativní kontinuitě trvající bezmála jedno tisíciletí. S ní souvisí také kontinuita sídelní, pro níž nám doklady opět chybí. Archeologie se tedy s nímým úzاسem ocitla v případě Klášťova v jakémsi „zajetí hádanek“. Její symbolické vysvobození lze očekávat jen v souvislosti s dalšími archeologickými výzkumy, které na jižním Valašku nemají na růžích ustláno. I tak stojí za to navštívit horu plnou otazníků s neopakovatelným duchem místa. Člověka rozjímavého i zvidavého jistě osloví.

Epilog

Archeologický záznam je již ze své podstaty jen velice obtížně čitelný. I bez ničivého zásahu člověka je bariéra času velice krutá. Byť byl Klášťov sebevíce významným místem, do dnešních dnů zde zůstal jen zlomek indicií v podobě artefaktů, které dodnes přežily. Jsou to předměty, které byly vyrobeny z anorganických (tudíž odolných) materiálů, a které se zároveň dostaly pod zemský povrch, jenž je uchránil před ničivými povětrnostními vlivy. Dřevěné přibytky, včetně většiny vnitřního vybavení, se rozpadly bez jedině stopy, hora zarostla vegetací a splýnula v němém klidu s okolní krajinou. Dnešní doba pozbývající jakýchkoliv zábran však přinesla Klášťovu škody přímo fatální. Desítky předmětů byly ze země vyrvány bez souvislosti, archeologům takřka před očima. Pachatelé jsou neznámí. Tyto nenapravitelné ztráty možná navždy zametly klíčové stopy vedoucí k rozluštění minulosti tajemstvími opředené hory...

RICHARD KRAJČO

„Novou desku jsme natočili za 14 dnů“

autor Magda Hanková foto Petr Hruběš

Rozhovor s Richardem Krajčem, frontmanem třinecké formace Kryštof, máme domluvený již od srpna letošního roku. Odložili jsme ho však s tím, že jej zrealizujeme až v období, kdy bude kapela natáčet nové album Jevišťe, které oficiálně vyjde několik dnů po novém roce. V on-line rozhovoru jsme si tedy popovídali o tom, jak deska vznikala, co nového posluchačům nabídne a neopomněli jsme zmínit ani nadcházející vánoční svátky, které jsou již za dveřmi.

Richarde, na konci září se kapela Kryštof opět zavřela do studia, aby natočila páté řadové album, které nese pracovní název „Jevišťe“. V jakém stádiu je nyní natáčení?

Máme začátek listopadu, a tak máme natočeno a deska se míchá. Natočit jsme ji stihli v překvapivě rekordním čase – za 14 dní, což jsme nečekali, protože jsme tentokrát nedělali žádné přípravy a prostě na to vltli. A šlo to strašně hezky od ruky.

Ačkoli je Kryštof nyní v maximálním pracovním vytížení, snaží se pořád udržet kontakt se svými fanoušky. Tentokrát s nimi komunikujete skrze tzv. audioblogy, v nichž obvykle obeznamuje své příznivce s uplynulým natáčecím dnem. Jak takový jeden audioblog vzniká a kde všude si jej můžeme poslechnout?

No, kontakt s fanoušky je základní věc. A protože jsme nechtěli blog psát, vymysleli jsme si audioblogy, které jsme nahrávali každý den večer, abychom popsali proces vzniku písní, pouštěli ukázky... Ale protože jsme byli už dost unavení, tak

Kontakt s fanoušky je základní věc.

to bylo takové rozvolněné povídání a spíš srandování – upravovali jsme své hlasy, zpívali roztodivné písně a snažili se fandit i bavit. Blogy jsou jak na našich stránkách krystof.net, tak na blogu portálu idnes.

Uslyšíme na desce opět nějakého hosta? Na minulých albách jsme mohli zaslechnout např. Marpa nebo Ivu Frühlingovou. Budete tedy pokračovat v „tradici“ nebo jste si tentokrát „vystačili“ sami?
Vystačíme si sami. Momentálně nemusíme lákat na jiná jména (smích). Tedy, alespoň to tak cítíme.

Podle všech dostupných mediálních zdrojů to vypadá, že ve studiu panovala uvolněná atmosféra. Zažili jste během natáčení nějakou kuriózní nebo překerní situaci?

Ne, což je asi to, co nechceš slyšet, že? Ale jak říkám, bylo to pro nás asi nejlepší natáčení a možná i proto mám pocit, že to bude naše nejlepší deska.

Tvé příspěvky na Facebooku tak trochu evokují dojem, že nová deska bude nejspíš trochu jiná, než tomu bylo u předešlých počinů. Mohl bys z vlastního pohledu říct, jestli od Kryštofa můžeme na novince očekávat nějaký zásadní posun – ať už v rovině textové či zvukové?

Já už jsem do toho tak namočený, že vlastně ani nevím. Slyšel jsem ji už asi tisíckrát, ale když se začala rodit, říkali jsme si, že je trochu rockovější a tanečnější zároveň, že je velmi pestrá. A když byli první novináři na poslechovém odpoledni, byli nadšení ze současného zvuku.

Texty, které skládáš, mají obvykle intimní, poetický charakter. Některé z nich mají však i jakýsi „revoltující“ podtext. Poměrně dlouho se hovořilo o textu k písni Vodné-stočné, která byla prý jakýmsi osobním vzkazem Leoši Marešovi. Nyní jsem na tvém blogu objevila úryvek z velice osobního textu, ve kterém stojí: „svět hnusně míněných náznaků, upocený tisk, parta hyen a šmíráků, jimž bolest má, zvyšuje zisk“. Je pro tebe skládání textů jakousi „terapií“, během níž ze sebe dostaneš intimní pocity a prožitky?

Třeba. Je to i nějaká má výpověď. Dělá to tak hodně lidí, někteří do šuplíku a já to vkládám do písní.

Nemáš někdy pochyby o tom, zdali nejsi ve svých textech až příliš osobní a otevřený? Přeci jen, v dnešní době se proti tobě může obrátit téměř cokoliv...

Ale kdyby se nejednalo o osobní výpověď, ztratilo by to přece svou váhu a cenu, ne?

Souhlasím, největší síla textů vždy spočívá především v osobním pojetí. Ale přeci jen... Nejsi opravdu nikdy na pochybách? Předpokládám tedy, že ses s ničím podobným asi nesešel, že?

Jo, občas se mě na to někdo zeptá... Jenže, já to tak prostě mám.

Kryštof je formace, která se nevyhýbá outdoor festivalům, velkým halám, ale ani komorním prostorům divadel. Do kterých prostor vyrazíte během turné k nové desce?

Po divadlech, Státní opeře, klubech a aulách vysokých škol se vrátíme do velkých hal. Půjde o takovou oslavu našich patnáctých narozenin a o křty desky zároveň. Ale vybrali jsme si jen tři města – ta největší – Prahu, Brno a Ostravu.

Opustíme na chvíli otázky týkající se muziky. O tobě se totiž mluví i o jako herci a moderátorovi. Jak stíháš plnit všechny tyto povinnosti? Není to někdy nad tvé síly?

Já ale moc nemoderuji, a teď už skoro vůbec, takže ty síly dělím mezi herectví a muziku, přičemž té přece jen v poslední době dávám větší prostor. A stíhat se to dá, někdy to bere více síly než by mohlo, ale to k životu patří. Spousta lidí pracuje, co jim síly stačí.

Dočetla jsem se, že sis v minulých týdnech odskočil ze studia a odjel jsi natáčet seriál právě k nám do Zlína. Prozradíš něco více o této práci?

No, já tady teď trávím dost času a ještě vlastně budu. Seriál Znamení koně se bude natáčet až do července příštího roku, takže vždy s malou přestávkou přicestuju a postavím se před kameru. A kraj je tady nádherný, zlínské holky krásné....Nemůžu si vůbec stěžovat.

Máme tady předvánoční čas. Jak slavíš Vánoce ty osobně? Úplně jako každý. Shon, stres, dárky, rodina, večere, televize. Prostě vše, co k tomu patří.

... a jaké bude tvé předsevzetí do nového roku? Máš nějaké přání (popř. sen), které by sis chtěl v novém roce splnit? Nemám. Řídím se heslem „co se má stát se stane“. A nechávám to Pánu Bohu v rukou...

Komerca versus alternativa?

autor Pavel Boráň foto archiv kapely Hudba z Marsu

Toto je téma, u kterého by sa dala popsat tuna papíru a stejně by si o tom každý dál myslél svoje. Berte proto tento článek jako čistě subjektivní.

Aj když je tu možnost rozebrat o hodně širší škálu umění, s dovolením sa zaměřím enom na muzígu.

Nedávno proběhl ve Slawexu aj na naše akce netradiční koncert ansámblu **Opera Diversa**. Došlo asi 50 lidí. Koncert byl skvělý a aj já, starý bigbíták, sem mosél uznat, že to bylo fakt dobré a lidé, keří došli, byli nepochybně spokojeni! Rozpočet byl ale vysoký, takže sme samozřejmě na této akci prodělali. To bylo ale jasně dopředu, takže provčíl peníze z tématu vynechajme.

Otázka zní: Mělo sa to vůbec pořádat? Mělo to smysl?

Teď si vás, čtenářstvo, dovolím rozdělit na dvě naprosto neadekvátní části – první, tá menší část, tam byla a byla spokojená a v nekerých případech evidentně až nadšená, a ta druhá tam nebyla a místo toho sledovala nějaký seriál, film, sůtěž nebo jinú šů, kerýma nás krmí televíza. Anebo seděla v hospodě, kde sme je potom také našli.

Myslím, že teď je každému jasně, jak by gdo odpověděl na výše uvedený dotaz.

A teď at mně negdo řekne, kerá skupina má pravdu? Je to opravdu ta většinová?!

S ostatníma akcama, které UnArt dělá, je to často podobné. Aj když je třeba tých lidí v sále víc a negdy sa podaří aj neco vydělat, neděláme akce primárně proto! Táto politika je v našem združení od prvopočátku a naše akce jistě našly příznivce, keří už víja, co možů čekát.

Ale odpůrce mají samozřejmě taky. Před časem sa mňa jeden kamarád zeptal „A kdy uděláte neco, co znám? Furt děláte jakési neznámé kapely, to mňa nezajímá! Udělajte No Name, Kryštof, Olympic nebo Ewu Farnú“.

Táto krátká věta vystihuje typický přístup „konzumenta“ komerce. Pokud to nehraje dvakrát za hodinu v každém rádiu... no škoda slov.

Vybídl sem ho, at si klidně takový koncert uspořádá sám, ale to sa mu asi nechtělo. Tím nechcu tvrdit, že nikdy neuděláme takto komerční kapelu... Nesmí to byt ale až tak plytké, jak ide z médií často čut.

Na další akcu (teď to bude asi komerčnější – aby v tom byla jistá aviváž) bych si vás opět dovolil pozvat pomocí předposlední strany.

KotárFest je tradiční akca UnArtu, kde hraje dycky nejaká známější kapela a také grupy z širokého okolí.

Ovšem rádiové a televizní konzumenty mosím bohužel opět zklamat (aspoň v ČR).

Tentokrát sme vsadili na slovenskú výbornú skupinu **Hudba z Marsu** – kdo nezná, može kliknúť na www.hudbazmarsu.sk.

Na bandzone majú styl definovaný ethno-ska/Trnava, což by sa asi dalo akceptovat. Velmi pozitivní muzika a veselé texty, které nikoho nenechajú sedět.

Další kapely budú **Babička**, **Seven Sheep**, obě z Gottwaldova a okolí, **Non Revolver** z Pitína a samozřejmě aj místní **29music ...** Pravidelní návštěvníci našich akcí už tyto ména asi negde slyšeli.

Takže na Ščěpána na Sokolovně ve Slavičíně.

od 19:00

 UNART
Slavičín

a Město Slavičín
uváděá vysoce
kulturní šú:
ŠTĚPÁNSKÝ
KOTÁRFEST 09

Slavičín - Sokolovňa 26. 12. 2009

hudba z marsu (trnava-sk)
seven sheep / 29music
babička / non revolver

vstupné:
100,- / 120,-

Předprodej:
infocentrum
Slavičín

KARNEVAL

